


14. Η μεγάλη κλοπή

ίποτα δεν αφήνει απραγματοποιητό ο Πέτρος, απ' ό,τι βάζει στο μυαλό του. Από καιρό είχε κάποιο σχέδιο και ήρθε η ώρα να το εκτελέσει. Έπρεπε να είναι ανοιχτά τα σχολεία και γι' αυτό είχε καθυστερήσει στην εφαρμογή.



Καλεί τους τρεις φίλους του, που θα συμμετέχουν στην πρώτη φάση του σχεδίου, στο σπίτι της Δέσποινας. Τον ακούν όλοι με προσοχή.

«Λοιπόν, παιδιά. Είναι ζήτημα τιμής. Πρέπει να πετύχει το σχέδιό μας. Έτσι για τη μαγικιά των Μικρών Επαναστατών, ας πούμε. Λοιπόν ξαναλέω: οι δυο εσείς, θα κάνετε ότι στοιχηματίζετε για το θέμα. Πρέπει να σας ακούσουν και άλλοι. Και τότε θα πεταχτεί ο Νίκος και θα πει: "Εγώ το πάω το στοίχημα", και θα κάνει στα γρήγορα αυτό που πρέπει. Εντάξει;»



«Εντάξει, Πέτρο. Για σένα κάνουμε τα πάντα», απαντά ο Νίκος, ένα πολύ γεροδεμένο παιδί. Και έπρεπε να είναι γεροδεμένο το παιδί, που θα αποτελείωνε το σκηνικό...

«Και όσο για τη συνέχεια, αφήστε την σε μένα. Μην ανησυχείτε καθόλου. Αλλά δε θα πείτε τίποτα στην αστυνομία μετά, εντάξει; Μόνο ότι ήταν ένα θέμα στοιχήματος. Ο καθένας να μάθει καλά τον ρόλο του. Κατά πάσα πιθανότητα θα σας κρατήσουν μέσα. Να το ξέρετε αυτό. Και θα σας ζορίσουν να πείτε την αλήθεια. Πρέπει ν' αντέξετε. Εντάξει, φίλοι μου;»

«Είπαμε. Για σένα κάνουμε τα πάντα, Πέτρο!» απαντά ο Τάκης, ένα απ' τα τρία παιδιά.

«Την επόμενη μέρα όμως θα σας αφήσουν», συνεχίζει ο Πέτρος «διότι δε θα έχουν πια λόγο. Αυτό είναι σίγουρο. Σας το υπόσχομαι!»

Όταν φεύγουν τα τρία παιδιά, ο Πέτρος συναντιέται με άλλους τρεις καλούς και πιστούς του φίλους. Αυτοί θα βοηθήσουν στο φινάλε του σχεδίου του. Οι πρώτοι τρεις δεν τους ήξεραν και ούτε χρειαζόταν να τους ξέρουν.

Την επόμενη μέρα ένα Γυμνάσιο απ' το Περιστέρι επισκέπτεται τα γραφεία της Ελληνικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας ΕΠΟ. Τα παιδιά είναι πολύ χαρούμενα και ανυπομονούν να δουν ένα συγκεκριμένο αντικείμενο!

Συχνά τα τελευταία δυο χρόνια, πολλά σχολεία επισκέπτονταν τα γραφεία της ΕΠΟ. Τους γινόταν μια μικρή ξενάγηση στους χώρους όπου είχαν τη δυνατότητα να δουν παλιές φωτογραφίες για την ιστορία του ελληνικού ποδοσφαίρου αλλά κυρίως...

Κυρίως δινόταν η ευκαιρία στα παιδιά να δουν και να χαρούν από κοντά το κύπελλο του Euro 2004! Το περίφημο κύπελλο, που είχε κατακτήσει η Εθνική Ελλάδος ποδοσφαίρου το 2004 στην Πορτογαλία! Για τέσσερα χρόνια το κύπελλο θα βρισκόταν στην Ελλάδα!



Πριν δυο μέρες είχε σειρά ένα Γυμνάσιο απ' τη Γλυφάδα. Το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Πέτρος συνομίλησε με δυο μαθητές της Γ' Γυμνασίου εκείνου του σχολείου, οι οποίοι τύχαιναν να είναι και Μικροί Επαναστάτες, παίρνοντας τις πληροφορίες που ήθελε. Και χτες επαναλήφθηκε το ίδιο. Ο Πέτρος βεβαιώθηκε ότι η ξενάγηση και η επίδειξη του κυπέλλου στα παιδιά ήταν παρόμοια κάθε μέρα.

Και σήμερα είναι η κρίσιμη μέρα! Πρέπει να εφαρμοστεί το σχέδιο! Τα γυμνασιόπαιδα απ' το Περιστέρι είναι έτοιμα να μπουν στο δωμάτιο με το περίφημο κύπελλο. Δεν υπήρχε σχολείο που όταν αντίκριζαν οι μαθητές το κύπελλο, να μην αρχίζουν όλοι να φωνάζουν ρυθμικά και δυνατά το σύνθημα:

«Σήκωσέεε το, το τιμημέεεε νο, δε μπορώ, δε μπορώ να περιμέεεεε νω!»

Ενώ αρχικά η διοίκηση της ΕΠΟ δεν επέτρεπε στους μαθητές να σηκώνουν το κύπελλο, τελευταία είχε αναγκαστεί να το κάνει. Η πίεση από τα παιδιά είχε γίνει αφόρητη. Εξάλλου είδαν τι μεγάλη χαρά έδιναν έτσι στα παιδιά. Το δωμάτιο είχε επίτηδες παχύ χαλί διότι το κύπελλο ήταν αρκετά βαρύ. Ακόμα και να 'πεφτε από κανέναν, δε θα πάθαινε τίποτα.

Ένα ένα, όλα τα παιδιά του Γυμνασίου Περιστερίου αρχίζουν να πιάνουν το κύπελλο. Κάποια που δεν μπορούν, το πιάνουν δυο μαζί.

«Σήκωσέεεε το, το τιμημέεεε νο, δε μπορώ, δε μπορώ να περιμέεεεε νω!» τους φωνάζουν ρυθμικά οι συμμαθητές τους και στο δωμάτιο γίνεται χαμός.

Μια κάμερα έχει πάντα το κύπελλο υπό την επίβλεψή της. Αλλά κι ο φύλακας προσέχει συνεχώς, μην τύχει και κάποιος γρατσουνίσει η πειράξει με κάποιο τρόπο το κύπελλο. Και εξάλλου για λόγους ασφαλείας, η πόρτα του συγκεκριμένου δωματίου είναι κλειδωμένη καθ' όλη τη διάρκεια που τα παιδιά είναι μέσα.

Κάποια στιγμή, ο Τάκης λέει σ' έναν συμμαθητή του που κρατάει το κύπελλο:

«Κώστα, αν πετάξεις το κύπελλο απ' το παράθυρο, έχεις πενήντα ευρώ!»

«Αν μου δώσεις εκατό, θα το κάνω», απαντά ο Κώστας γελώντας.

«Εντάξει. Εκατό! Για να σε δω!»

«Για χαζό με πέρασες, Τάκη; Κάντο εσύ και σου δίνω διακόσια!»

Αρκετοί συμμαθητές τους, τους παρακολουθούν χαμογελώντας. Ο Νίκος, ένας συμμαθητής τους, πλησιάζει.

«Ισχύει και για μένα το στοίχημα;» ρωτά.

Ο Τάκης κι ο Κώστας τον κοιτούν μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο.

«Ισχύει», λέει ο Κώστας.

Καθόλου τυχαία, τα τρία παιδιά στέκονται κοντά σ' ένα ανοικτό παράθυρο. Με μια ξαφνική κίνηση, ο Νίκος αρπάζει το κύπελλο απ' τα χέρια του Κώστα. Είναι αρκετά βαρύ. Όμως ο Νίκος βάζοντας όλη του τη δύναμη, το σηκώνει και το εκσφενδονίζει έξω απ' το παράθυρο!

Εκείνη τη στιγμή, τέσσερα παιδιά βρίσκονται στο πεζοδρόμιο ακριβώς δίπλα στα γραφεία της ΕΠΟ. Τα μάτια τους είναι συνεχώς



στραμμένα σε κάποιο συγκεκριμένο παράθυρο του δευτέρου ορόφου του κτηρίου. Τη στιγμή που βλέπουν να βγαίνει το κύπελλο, ανοίγουν με αστραπιαίες κινήσεις ένα σεντόνι και το τεντώνουν. Το κύπελλο προσγειώνεται πάνω του χωρίς να πάθει το παραμικρό. Οι τέσσερις φίλοι το τυλίγουν στο σεντόνι και κατευθύνονται προς κάποιο σημείο πίσω απ' τη γωνιά του δρόμου. Πηδούν σε δύο ανοιχτές μηχανές, γκαζώνουν κι εξαφανίζονται!

«Ναι! Τα καταφέραμε!» λέει ενθουσιασμένος ο ένας που κάθεται πίσω στο πρώτο μηχανάκι και κρατά το σεντόνι με το κύπελλο. «Τα καταφέραμε! Η υπόσχεσή μου θα τηρηθεί!»



Στην ΕΠΟ, όλοι μένουν μ' ανοιχτό το στόμα! Ακόμα κι ο φύλακας, δεν μπορεί να το πιστέψει! Έχει μείνει πέντε δευτερόλεπτα άφωνος, χωρίς να μπορεί ακόμα να πιστέψει αυτό που είδαν τα μάτια του. Όταν ξυπνά απ' το σάσισμα, πατά αμέσως ένα κουμπί. Σειρήνες αρχίζουν να σφυρίζουν δυνατά!

Επικρατεί πανικός. Ο φύλακας πηγαίνει στο παράθυρο να δει τι έγινε με την πτώση του κυπέλλου. Όμως αυτό έχει γίνει άφαντο! Σε ελάχιστα λεπτά καταφτάνουν και αρκετά περιπολικά. Ούτε καν κατάλαβε κανείς ότι το κύπελλο έφυγε με μηχανάκια, ώστε ενδεχομένως να τα κυνηγήσουν τα περιπολικά. Πάντως ακόμα και σε τέτοια περίπτωση, τα παμπόνηρα παιδιά που έκαναν αυτήν την κλοπή, ήταν προετοιμασμένα. Οι μηχανές κρύφτηκαν σ' ένα γκαράζ δυο λεπτά κιόλας μετά που ξεκίνησαν από τα γραφεία της ΕΠΟ. Κι εκεί το κύπελλο μπήκε σε μια βαλίτσα. Μ' αυτήν τη βαλίτσα στο χέρι, ο Πέτρος αναχωρεί το μεσημέρι της ίδιας μέρας για Κρήτη, με πλοίο που έκανε ημερήσιο δρομολόγιο.



Ο καιρός είναι καλός. Ο Πέτρος σε μια κουπαστή κοιτάζει την ήρεμη και καταγάληνη θάλασσα, που τη σκίζει το γρήγορο πλοίο τaráσσοντας τη γαλήνη της. Καιρός ήταν να γυρίσει! Ο μικρός σύγχρονος Οδυσσέας έχει νοσταλγήσει τη δικιά του αγαπημένη. Βέβαια, τώρα ήταν εξαφανισμένη η μικρή σύγχρονη Πηνελόπη!

Τώρα μόνο καταλάβαινε ο Πέτρος αυτόν τον αρχαίο Έλληνα ήρωα! Ο Οδυσσέας δεν είχε πάει δώρα στην Πηνελόπη του. Ίσα ίσα είχε

γλιτώσει ο καημένος απ' τα κύματα της θάλασσας. Όλα τα καράβια του με πολλούς θησαυρούς της Τροίας, κοσμήματα, χρυσαφικά αλλά και πολλούς απ' τους συντρόφους του, τα είχε καταπιεί το μανιασμένο πέλαγος. Ο Πέτρος, όμως, κάτι ακόμα θα πήγαινε στην αγαπημένη του εκτός απ' τον εαυτό του. Αρκεί να την έβρισκε!



Όλη τη μέρα γινόντουσαν ανακρίσεις στα κεντρικά της αστυνομίας. Όλα τα παιδιά του Γυμνασίου ανακρίθηκαν καθώς και όλοι οι φύλακες. Και επίσης κάποιοι πεζοί που έτυχε να περνούν εκείνη την ώρα από εκείνο το πεζοδρόμιο. Επίσης αναλύθηκε λεπτομερώς η βιντεοεικόνα της τηλεόρασης κλειστού κυκλώματος που συνεχώς τραβούσε εικόνα.

Τελικά κρατήθηκαν για περαιτέρω ανακρίσεις μόνο τρία παιδιά: ο Νίκος, ο Τάκης κι ο Κώστας! Ήταν μικροί στο μπόι αλλά μεγάλοι στην ψυχή. Παρά την ψυχολογική πίεση που τους άσκησαν κατά την ανάκριση, τα παιδιά άντεξαν. Δεν πρόδωσαν τον αρχηγό τους. Μέχρι και την τελευταία στιγμή της φοβερής ανάκρισης, έλεγαν τα ίδια ψέματα! Είχαν μάθει καλά τι θα έλεγαν. Δήθεν ένα αστείο στοίχημα μεταξύ του Κώστα και του Τάκη. Και ότι ο Νίκος πήγε το στοίχημα και έκανε ξαφνικά αυτό που έκανε. Για το ό,τι εξαφανίστηκε το κύπελλο, δεν ήξεραν τίποτα!

Δεν μπορούσαν να το πιστέψουν οι αστυνομικοί, ότι δεν μπορούν να κάνουν τα παιδιά να ξεράσουν αυτά που ξέρουν. Γι' αυτούς, σίγουρα η φάση ήταν στημένη. Τα παιδιά είπαν πως ίσως κάποιος το γνώρισε το κύπελλο και το άρπαξε από το πεζοδρόμιο, έτσι για συλλεκτικούς λόγους.

«Μην ξανακούσω τέτοια βλακεία από κανένα σας, γιατί, μα την Παναγία, δε σας αφήνω να φύγετε από δω ούτε του χρόνου!» φωνάζει λυσσασμένα ο αστυνόμος της ανάκρισης.

Και η ψυχοφθόρα ανάκριση συνεχιζόταν επί ώρες. Είτε χωριστά, είτε και με τους τρεις μαζί. Όμως οι άγριες φωνές απ' τους αστυνομικούς της ανάκρισης κι ο ψυχολογικός πόλεμος για να σπάσουν και να τα ξεράσουν όλα, δεν είχαν αποτέλεσμα. Τα παιδιά δε λύγισαν στην ψυχολογική πίεση. Κρατούσαν γερά κι ακλόνητα στα ψέματα που είχαν μάθει να πουν. Και μόνο η σκέψη ότι βοηθούσαν έτσι τον αρχηγό τους, τους έδινε την απαραίτητη ψυχική δύναμη. Δεν τους είχαν δώσει επί



ώρες να φάνε και να πιούνε τίποτα και ούτε τ' άφησαν να κοιμηθούν εκείνο το βράδυ. Και απαγορεύτηκε μάλιστα και στους γονείς τους να τα δουν. Η ανώτατη διοίκηση της αστυνομίας, είχε δώσει αυτές τις εντολές! Δεν μπορεί. Κάποια στιγμή τα παιδιά θα έσπαζαν. Θα λύγιζαν. Δε γνώριζαν όμως, φαίνεται, με τι παιδιά είχαν να κάνουν. Δε γνώριζαν την πονηριά, αλλά και την ψυχική δύναμη των Μικρών Επαναστατών!

Τα παιδιά άντεξαν. Δεν έπεσαν στην παραμικρή αντίφαση. Είχαν μάθει ο καθένας τέλεια το ρόλο του. Και ήξεραν, βέβαια, και κάτι ακόμα που τους έδινε το απαραίτητο κουράγιο. Το πολύ την επομένη, το κύπελλο του Euro 2004 θα ξαναεμφανιζόταν! Τους το είχε υποσχεθεί ο Πέτρος.



Το πλοίο φτάνει κατά τις εφτά το απόγευμα στο λιμάνι της Σούδας. Από εκεί ο Πέτρος πηγαίνει με ταξί σπίτι του. Η μητέρα του τον αγκαλιάζει με αγάπη. Ήξερε, βέβαια, ότι ο γιος της βρίσκεται Αθήνα, αλλά δεν είχε καταλάβει όταν έφευγε, πριν ενάμιση μήνα, ότι θα λείπει τόσο πολύ. Είναι τέλη Σεπτεμβρίου και τα σχολεία έχουν ανοίξει.



«Πέτρο μου, γιατί δε σηκώνεις το κινητό σου όταν σε παίρνω; Δε με λυπάσαι; Δε με σκέφτεσαι ότι ανησυχώ; Στο σχολείο σου θα πας;»

«Μητέρα, στο είχα πει νομίζω. Το κινητό το σηκώνω μόνο όταν θέλω εγώ. Όχι όταν θέλουν αυτοί που με παίρνουν».

«Δηλαδή δε θες ν' ακούσεις τη μητέρα σου; Δε θες να της πεις που είσαι και τι κάνεις; Μετά που πέθανε ο πατέρας σου, δεν έχω άλλον στο κόσμο. Δε με καταλαβαίνεις, αγόρι μου;»

Καταλαβαίνει ο Πέτρος. Αλλά δεν μπορούσε να συζητά στο κινητό με τη μητέρα του για τις ανόητες ανησυχίες της. Πράγματι, δεν σήκωνε πολλές φορές το κινητό όταν τον έπαιρνε.

«Ένα σωρό φίλοι σου έχουν τηλεφωνήσει το διάστημα που έλειπες, και δεν ήξερα καλά καλά τι να τους πω!»

«Δεν πειράζει. Με βρήκαν στο κινητό».

«Να σου βάλω κάτι να φας; Θα πεινάς απ' το ταξίδι».

Όμως ο Πέτρος είχε να κάνει επειγόντως μια δουλειά.

«Μητέρα, δε θέλω τώρα. Αργότερα».

Η ώρα είναι εφτά και μισή το βράδυ της ίδιας μέρας της μεγάλης κλοπής. Ο Πέτρος έχει πλησιάσει με τρόπο το σπίτι του Γιαβεράκη στην οδό Βενιζέλου. Παρατηρεί με προσοχή. Ξέρει το δωμάτιο της Κωνσταντίνας. Είναι στον πρώτο όροφο της μονοκατοικίας και έχει ένα μικρό μπαλκόνι. Απ' όσα του έχει πει η Αναστασία, η Κωνσταντίνα βγαίνει συχνά και κάθεται στο μπαλκόνι, μιας και ο πατέρας της της είχε απαγορέψει αυστηρώς την έξοδο απ' το σπίτι. Όμως η Αναστασία δεν τολμούσε να πλησιάσει και να μιλήσει με την Κωνσταντίνα. Αν το μάθαινε ο πατέρας της, ήταν ικανός να μην την αφήνει να βγαίνει ούτε στο μπαλκόνι! Και ούτε στο σχολείο, λέει, δεν την άφηνε να πηγαίνει τώρα που άνοιξε!



Πράγματι! Ακόμα και τώρα που τα σχολεία είχαν αρχίσει, ο σκληρόκαρδος Γιαβεράκης δεν αποφάσιζε ν' αφήσει την κόρη του να βγαίνει απ' το σπίτι! Στις διαμαρτυρίες της γυναίκας του απαντούσε με φωνές!



«Σκάσε, γυναίκα! Καλύτερα τη θέλω αγράμματη παρά...»

«Μανόλη, τι λες τώρα; Ξέρεις ότι είναι απ' τις καλύτερες μαθήτριες;»

«Δεν μ' ενδιαφέρει!» απαντούσε σκληρά ο Γιαβεράκης.



Ο Πέτρος σκεφτόταν απελπισμένα τι να κάνει. Έπρεπε πάση θυσία να δει την αγαπημένη του. Εκείνη τη στιγμή, ένα μικρό κοριτσάκι βγαίνει απ' την κατοικία του Γιαβεράκη. Είναι η μικρή Λίτσα, η οχτάχρονη αδερφή της Κωνσταντίνας. Το μυαλό του Πέτρου παίρνει αμέσως στροφές. Στο άψε σβήσε σκέφτεται ένα σχέδιο. Βγάζει ένα χαρτί απ' την τσέπη του και γράφει επάνω κάτι. Το ξαναβάζει στην τσέπη του κι ακολουθεί με γοργά βήματα τη Λίτσα.

Η Λίτσα προχωρά. Ο Πέτρος πλησιάζει αργά το κοριτσάκι από πίσω και κάποια στιγμή το προσπερνά δήθεν αδιάφορα. Σε μια στιγμή, με μια επιδέξια κίνηση αφήνει να του φύγει το πορτοφόλι και να πέσει κάτω. Κάνει πως δεν καταλαβαίνει τίποτα και προχωρά. Η Λίτσα που ακολουθεί σαστίζει.

«Κύριε, σας έπεσε το πορτοφόλι σας!» φωνάζει.

Ο Πέτρος γυρίζει. Η Λίτσα στο μεταξύ έχει σηκώσει το πορτοφόλι.

Απλώνει το χέρι της στον Πέτρο. Εκείνος παίρνει το πορτοφόλι.

«Αμάν, τι πήγα να πάθω; Ξέρεις πόσα χρήματα έχω μέσα;» Ο Πέτρος το ανοίγει και δείχνει στη μικρή Λίτσα κάμποσα χαρτονομίσματα των εκατό ευρώ.

«Είσαι ένα πολύ καλό και τίμιο κοριτσάκι. Μπράβο σου. Θα μπορούσες και να μην πεις τίποτα και να το κρατήσεις το πορτοφόλι».

«Μα αφού δεν είναι δικό μου. Γιατί να το κρατήσω; Θα το πήγαινα στην αστυνομία».

«Δε θα το έκαναν όλοι αυτό που έκανες, μικρή μου. Πάρε, σε παρακαλώ πενήντα ευρώ σαν δώρο. Τα αξίζεις», και ο Πέτρος απλώνει ένα χαρτονόμισμα των πενήντα ευρώ στη Λίτσα.

«Όχι, κύριε. Δεν μπορώ να το πάρω».

Ο Πέτρος όμως επιμένει και σε λίγο έχουν βρει μια μέση λύση που πρότεινε ο Πέτρος. Θα πάνε στο κοντινό περίπτερο να της πάρει ένα παγωτό.

«Μήπως σ' έχω δει καμιά φορά με την Κωνσταντίνα Γιαβεράκη στο πάρκο;»

Η Λίτσα ξαφνιάζεται. Κοιτάζει τον Πέτρο στα μάτια.

«Μπορεί. Είναι η αδερφή μου».

«Σοβαρά μιλάς;»

«Ναι!»

«Να, ξέρεις είμαι συμμαθητής της. Μήπως μπορείς να μου πεις γιατί δεν έρχεται στο σχολείο; Την έχουμε χάσει».

«Εε δεν μπορώ να σου πω», και τα μάτια της Λίτσας αρχίζουν να βουρκώνουν.

Ο Πέτρος το βλέπει και συγκινείται κι αυτός. Το καημένο το κοριτσάκι περνούσε κι αυτό τη δικιά του περιπέτεια. Κάποια στιγμή αποφασίζει ν' αλλάξει το αρχικό του σχέδιο, όπου θα της ζητούσε να δώσει δήθεν κάτι, δηλαδή το χαρτάκι που είχε ετοιμάσει, στην Κωνσταντίνα σαν κάποιος συμμαθητής της. Θα έκανε κάτι καλύτερο!

«Πώς σε λένε εσένα;»

«Λίτσα».

«Λίτσα, να σου πω κάτι αλλά ας μείνει μεταξύ μας. Ξέρεις ότι πολλές συμμαθήτριάς της αδερφής σου είναι πολύ στενοχωρημένες που δεν έρχεται η αδερφή σου στο σχολείο; Όταν την παίρνουν τηλέφωνο στο



κινητό της, αυτό δεν απαντά. Ή όταν παίρνουν τηλέφωνο στο σταθερό σας, κανείς δεν τους τη δίνει να της μιλήσουν;»

«Το ξέρω».

Η Λίτσα δεν ανοιγόταν παραπέρα.

«Αγαπάς την αδερφή σου, Λίτσα;»

«Πάρα πολύ!»

«Θες να την κάνεις να χαρεί πολύ!»

Η Λίτσα μόνο αυτό θα ήθελε στον κόσμο. Ενώ μέχρι εκείνη τη στιγμή περπατά μαζί με το άγνωστο αυτό παιδί, ξαφνικά σταματά. Κοιτάζει τον Πέτρο στα μάτια.

«Θέλω. Πώς μπορώ να το κάνω;»

«Εε να. Απλά, θα της δώσεις να έχει το δικό μου κινητό τηλέφωνο. Έτσι οι συμμαθήτριάς της θα μπορέσουν να επικοινωνήσουν μαζί της και να της μιλήσουν. Δεν ξέρεις πόση χαρά θα της δώσεις! Και στην ίδια αλλά και στις συμμαθήτριάς της. Αλήθεια σου λέω, κάθε μέρα την αναζητούν».

Η Λίτσα χαμογελά. Ναι, σίγουρα θα χαρεί η Κωνσταντίνα έτσι. Εξάλλου της φαίνεται σαν να παίζει ένα μικρό ρόλο σε τηλεοπτική ταινία.

«Εντάξει».

Ο Πέτρος δίνει το κινητό του στη Λίτσα.

«Μην πεις, βέβαια, τίποτα στους γονείς σου, έτσι;» λέει ο Πέτρος κλείνοντάς της το μάτι.

«Ναι, βέβαια», απαντά η Λίτσα, κλείνοντας κι αυτή το μάτι στο συμπαθητικό εκείνο αγόρι.

Στο μεταξύ φτάνουν στο περίπτερο. Ο Πέτρος αγοράζει τέσσερα παγωτά και τα προσφέρει όλα στη Λίτσα. Δίνοντάς τα, της δίνει κι ένα φιλί στο μέτωπο λέγοντας:

«Για τη μικρή πράκτορα Λίτσα 007! Αν θες όμως δώσε το ένα στην αδερφή σου!»

«Ευχαριστώ, κύριε», λέει χαμογελαστά η Λίτσα και φεύγει. Αντί να πάει όμως στο σπίτι μιας φίλης της που είχε σκοπό, γυρνά κατευθείαν σπίτι.

Το κινητό της Αναστασίας χτυπά.

«Έλα, Πέτρο! Έφτασες Χανιά;»



«Αναστασία, δεν είμαι ο Πέτρος».

Η Αναστασία αναγνωρίζει αμέσως τη φωνή της κολλητής της.

«Κωνσταντίιινα! Εσύ;»

«Ναι, εγώ!»

«Ο Πέτρος είναι μαζί σου; Βλέπω στο κινητό μου, ότι με παίρνει ο Πέτρος!»

«Όχι. Πρέπει να σου εξηγήσω».

Η Κωνσταντίνα βρίσκεται στο δωμάτιό της. Μόλις πριν πέντε λεπτά, η Λίτσα της έχει δώσει το κινητό τηλέφωνο του Πέτρου και της έχει πει τι έγινε. Το πορτοφόλι..., ο συμμαθητής της..., στο περίπτερο... Η Κωνσταντίνα αναγνώρισε αμέσως το κινητό του αγαπημένου της. Έδειξε μια φωτογραφία του Πέτρου στη Λίτσα. "Αυτός σ' το έδωσε;" την ρώτησε. Η Λίτσα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

Και τώρα η Κωνσταντίνα τα λέει όλ' αυτά στην Αναστασία. Μιλά χαμηλόφωνα, ώστε να μην την ακούσει η μητέρα της από μέσα κι επίσης έχει βάλει επίτηδες δυνατή μουσική στο δωμάτιο.

«Αναστασία, μήπως μπορείς τώρα να μου πεις πώς στο καλό θα βρω και θα μιλήσω με τον Πέτρο; Στο σπίτι του πάντως δεν είναι».

«Περίμενε, κούκλα μου γλυκιά, που σ' έχει καταπιεί η γη. Περίμενε να επικοινωνήσω με το Μάκη να δω μήπως ξέρει τίποτα. Τα λέμε».

Όμως μόλις που προλαβαίνει να κλείσει και το κινητό της Αναστασίας ξαναχτυπά. Είναι ο Πέτρος. Παίρνει απ' το κινητό ενός φίλου του. Ξέρει ποιες θα είναι οι πρώτες κινήσεις της Κωνσταντίνας. Πρώτα θα πάρει στο σπίτι του. Και επειδή δεν είναι εκεί, θα πάρει μετά ασφαλώς την κολλητή της.

«Αναστασία, ο Πέτρος είμαι. Έφτασα Χανιά σήμερα. Είμαι στο αρχηγείο. Άκουσε. Αν σε πάρει η Κωνστ...».

Όμως η Αναστασία τον διακόπτει.

«Πέτρο, καλώς ήρθες. Το κορίτσι ήδη πήρε και σ' αναζητά. Έχει τώρα το κινητό σου! Πάρ' την τηλέφωνο. Εμείς θα τα πούμε άλλη φορά».

«Εντάξει, Αναστασία. Γεια».

Ο Πέτρος έπρεπε να σιγουρευτεί ότι η Κωνσταντίνα έχει πάρει το κινητό στα χέρια της και μετά να της κάνει το τηλεφώνημα. Η Αναστασία του το επιβεβαίωσε αυτό. Έτσι, σε λίγο τα δυο αγαπημένα παιδιά, συνομιλούν.



Η Κωνσταντίνα κλαίει και τον Πέτρο τον πνίγει η συγκίνηση. Τα ερωτευμένα παιδιά έχουν να μιλήσουν περίπου ενάμιση μήνα!

«Κωνσταντίνα, τον πατέρα σου θα τον εκτελέσω!»

«Όχι, Πέτρο. Ηρέμησε. Καλός είναι. Θα μπορούσε... και να σε συλλάβει. Μην το ξεχνάς αυτό».

«Ασφαλώς και θα τον εκτελέσω! Ακούς εκεί, να μη σ' αφήνει να επικοινωνείς με τον έξω κόσμο!»

«Πέτρο μου, αν μ' αγαπάς... ξέχασε όλες αυτές τις σκέψεις σου!» λέει η Κωνσταντίνα με ραγισμένη φωνή.

«Εε τότε, θα έρθω να σε πάρω. Ετοιμάσου! Τη νύχτα να είσαι έτοιμη. Απ' το μπαλκόνι θα έρθω. Εντάξει;»

«Πέτρο μου, άκουσε καλά. Μην κάνεις καμιά ανοησία. Θα περάσει του πατέρα μου. Κάνε λίγη υπομονή, αν μ' αγαπάς!»

«Καλά, γλυκό μου κορίτσι. Πάντως τη νύχτα θα ανεβώ στο μπαλκόνι σου. Να έχεις ανοιχτή την μπαλκονόπορτα. Και μην τρομάξεις. Εντάξει; Και αφού το θες, δε θα σε πάρω. Όμως θα έρθω οπωσδήποτε να σε δω!»

«Πέτρο, εντάξει. Έλα όμως μετά τις τρεις. Ο μπαμπάς τελευταία γυρνάει σε κάτι ταβέρνες και επιστρέφει αργά σπίτι. Μη συναντηθείτε κατά λάθος!»

«Εντάξει. Κούκλα μου, τα λέμε τη νύχτα».

«Πώς θ' ανέβεις στο μπαλκόνι;»

«Αυτό άσ' το σε μένα. Εσύ μόνο να έχεις την μπαλκονόπορτα ανοιχτή! Σε φιλώ».

«Σε φιλώ κι εγώ».



Η ώρα είναι μία και μισή μετά τα μεσάνυχτα. Ο Πέτρος κάθεται μέσα σ' ένα παλιό διαλυμένο, κατασκονισμένο αυτοκίνητο, που είναι παρκαρισμένο λίγο πιο πέρα απ' το σπίτι του αστυνομικού διοικητή του Νομού Χανίων. Το αυτοκίνητο έχει ξεφουσκωμένα λάστιχα. Αποκλείεται να τον ενοχλήσει ο ιδιοκτήτης του, ο οποίος μάλλον το έχει παρατημένο πολύ καιρό. Εκείνη τη στιγμή ο Πέτρος παρατηρεί κάποιον που μπαίνει τρικλίζοντας στο σπίτι της αγαπημένης του. Ναι, είναι ο πατέρας της. Πρέπει ν' αφήσει αρκετό χρόνο να περάσει, ώστε ο Γιαβεράκης να ξαπλώσει και να κοιμάται καλά όταν θα μπει στο σπίτι.



Περιμένει υπομονετικά, ακόμα μια ώρα στο αυτοκίνητο. Η κίνηση στο δρόμο είναι μηδενική. Το βραδάκι είχε στείλει το Μάκη να σπάσει με τη σφεντόνα του όλες τις λάμπες του δημόσιου φωτισμού του δρόμου εκεί. Κι ο Μάκης είχε κάνει καλή δουλειά. Το σκοτάδι είναι πηχτό. Όμως το φεγγάρι αρχίζει ν' ανεβαίνει σιγά σιγά στον ουρανό και να δίνει το λίγο φως του στη νύχτα. Πρέπει να βιαστεί.

Βγαίνει απ' το παλιό αμάξι. Στην πλάτη του φορά έναν τεράστιο σάκο. Προχωρά με προφυλάξεις προς το σπίτι του Γιαβεράκη και σε λίγο βρίσκεται στον κήπο του. Από μια πλαϊνή τσέπη του σάκου, βγάζει ένα σχοινί με γάντζο. Ο γάντζος είναι από σκληρό πλαστικό υλικό και δε θα κάνει θόρυβο όταν θα πιάσει την κουπαστή του μπαλκονιού. Στριφογυρίζει μια δυο φορές στο χέρι του το σχοινί με το γάντζο και μετά το αφήνει προς τα πάνω. Με την πρώτη κιόλας προσπάθεια ο γάντζος πιάνει. Ο Πέτρος τραβάει το σχοινί για να σιγουρευτεί ότι έπιασε καλά. Αρχίζει να σκαρφαλώνει στο σχοινί. Το σακίδιο είναι αρκετά βαρύ. Αλλά και τα βαρίδια του Πύρρου Δήμα να είχε μέσα, ο Πέτρος θα τα σήκωνε εκείνη τη νύχτα στην πλάτη του.

Σε ένα λεπτό, πατάει σαν τη γάτα το πόδι του στο μπαλκόνι του δωματίου της Κωνσταντίνας. Και σε λίγο, βρίσκεται στο δωμάτιο της αγαπημένης του φίλης, παραμερίζοντας με το χέρι του μια δαντελωτή κουρτίνα.

Την βλέπει να είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι και να κοιμάται. Το καημένο κορίτσι αν και περίμενε με αγωνία μέχρι εκείνη τη στιγμή, δεν άντεξε άλλο. Το είχε νικήσει η υπερένταση και η αγωνία έξι σχεδόν ωρών, δηλαδή από τη στιγμή που είχε πάρει το κινητό του Πέτρου. Ο Πέτρος βγάζει το σάκο απ' την πλάτη του και τον αφήνει σιγά κάτω. Και όρθιος κοιτάζει την αγαπημένη του. Το φεγγάρι τον βοηθάει να παρατηρεί καλά το πρόσωπο της. Δεν υπάρχει ωραιότερο κορίτσι στον κόσμο! Δάκρυα χαράς κατακυλούν απ' τα μάτια του. Δεν ζητά τίποτα εκείνη τη στιγμή. Είναι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Είναι επιτέλους ξανά κοντά στο κορίτσι που αγαπά!

Σκέφτεται για μια στιγμή να την αρπάξει και να την πάρει να φύγει. Η Κωνσταντίνα στο κρεβάτι, έχει πάρει ένα χαμογελαστό ύφος. Ο Πέτρος την κοιτάζει ασταμάτητα. Δε θέλει να την ξυπνήσει. Ας ξεκουραστεί η



καλή του. Έχει πολύ χρόνο μέχρι το πρωί. Μπορεί να περιμένει. Και τα δάκρυά του συνεχίζουν να κατρακυλούν στη θέα της αγαπημένης του.

Σε λίγη ώρα, η Κωνσταντίνα κουνάει το σώμα της και ανοίγει λίγο τα ματόκλαδα. Διακρίνει μια σκιά να στέκεται μπροστά της. Ένας τρόμος την κυριεύει! Μια σπαραχτική κραυγή βγαίνει απ' το στόμα της!

«Μαμάαααααα!»

Ο Πέτρος σαστίζει. Της πιάνει γρήγορα το στόμα.

«Κούκλα μου, είμαι ο Πέτρος. Συγγνώμη αν σε τρόμαξα».

Τα ορθάνοιχτα τρομαγμένα μάτια της Κωνσταντίνας, αρχίζουν να γαληνεύουν. Και σε λίγο αρχίζουν να σάζουν δάκρυα. Ο Πέτρος έχει βγάλει στο μεταξύ την παλάμη του απ' το στόμα της.

Από μέσα ακούγονται βήματα. Κάποιος έρχεται στο δωμάτιο. Ο Πέτρος σκύβει αργά και αφήνει ένα φιλί στα χείλη της αγαπημένης του. Κατόπιν, με αστραπιαίες κινήσεις πιάνει πρώτα το σάκο που είναι αφημένος στη μέση του δωματίου, τον βάζει κάτω από ένα τραπέζι και τρέχει να κρυφτεί μέσα σε μια ντουλάπα. Ίσα ίσα προλαβαίνει, και η πόρτα ανοίγει.

Είναι η μητέρα της Κωνσταντίνας η οποία τρέχει προς το κρεβάτι της κόρης της.

«Κόρη μου, τι έπαθες; Καλά είσαι;»

«Ναι, μαμά. Απλά...»

«Τι;»

«Απλά φαίνεται πως είδα έναν εφιάλτη και τρόμαξα».

Η μητέρα της την χαϊδεύει τρυφερά στο μέτωπο.

«Ο μπαμπάς ξύπνησε, μαμά, με τη φωνή μου;»

«Όχι. Έτσι μεθυσμένος που είναι δεν τον ξυπνάνε ούτε καμπάνες να βαράνε δίπλα του. Όμως η Λίτσα, νομίζω, ξύπνησε».

Πράγματι, σε λίγο η Λίτσα βρίσκεται δίπλα στη μαμά της πάνω απ' το κρεβάτι της Κωνσταντίνας.

«Πηγαίνετε τώρα, μαμά. Εντάξει. Μου πέρασε».

«Εντάξει, κούκλα μου».

Η μητέρα και η μικρή αδερφή της Κωνσταντίνας φεύγουν κλείνοντας την πόρτα.

Περνούν δύο λεπτά. Ο Πέτρος ανοίγει την ντουλάπα και σιγά σιγά βγαίνει. Με γατίσια βήματα προχωρά προς το κρεβάτι της



Κωνσταντίνας. Εκείνη τον περιμένει και του απλώνει τα χέρια. Και εκείνος πέφτει αργά στην αγκαλιά της νοιώθοντας μια απερίγραπτη ευτυχία!

Σε λίγη ώρα βγάζει τα παπούτσια και τα ρούχα του και ξαπλώνει ξανά πιο άνετα μαζί με την αγαπημένη του στο κρεβάτι της.

Η νύχτα όμως τους φυλάει κι άλλα απρόοπτα. Η πόρτα του δωματίου ανοίγει. Η καρδιά της Κωνσταντίνας πάει να σπάσει από την αγωνία! Ο Πέτρος το μόνο που προλαβαίνει να κάνει είναι να κουκουλωθεί όπως μπορεί με το σεντόνι της Κωνσταντίνας. Κάποιος προχωρά προς το κρεβάτι.

«Ντίνα, να κοιμηθούμε μαζί σήμερα;»

Είναι η Λίτσα. Δεν έχει καταλάβει ότι κάποιος είναι στο κρεβάτι της Κωνσταντίνας.

«Λίτσα, σήμερα δε γίνεται».

«Γιατί;» ρωτά με παράπονο η Λίτσα.

«Γιατί μπήκε ένα γατί!» απαντά αυθόρμητα και κάπως θυμωμένα η Κωνσταντίνα. «Λίτσα, πήγαινε αμέσως στο δωμάτιό σου. Σήμερα θέλω να κοιμηθώ με τον... εε, μόνη μου!»

Σε λίγο η Λίτσα έχει βγει κι έχει κλείσει την πόρτα.

«Να δούμε τι άλλο θα γίνει αυτή τη νύχτα;» ρωτά σιγανά η Κωνσταντίνα. Σηκώνεται, πηγαίνει και κλειδώνει την πόρτα και ξαναγυρίζει στο κρεβάτι της.

«Κάτι θα γίνει ακόμα, αυτή τη νύχτα σίγουρα», της απαντά επίσης σιγανά ο Πέτρος.

«Πώς το ξέρεις;»

«Τώρα θα δεις!»

Ο Πέτρος σηκώνεται αργά και πλησιάζει το τραπέζι. Τραβά το σάκο από κάτω και κάτι βγάζει από μέσα. Το πιάνει και πλησιάζει ξανά στο κρεβάτι της Κωνσταντίνας. Αυτή δεν έχει καταλάβει ακόμα τι είναι αυτό το τεράστιο πράγμα που βλέπει μέσα στο σκοτάδι. Ο Πέτρος τής το αφήνει στο κρεβάτι, στο μέρος των ποδιών της.

«...και ό,τι ακόμα μου ζητάς, στα πόδια σου θ' αφήνω!» της λέει σιγανά και χαμογελαστά το συγκεκριμένο στιχάκι του ποιήματος.

Η Κωνσταντίνα ανασηκώνεται για να δει τι είναι αυτό το αντικείμενο. Ξαφνικά καταλαβαίνει!



«Πέτρο, είναι το γνήσιο κύπελλο του Euro 2004; Άκουσα στην τηλεόραση για την κλοπή! Εσύ ήσουν ο κλέφτης;»

«Εγώ ήμουν, αλλά εσύ είσαι ο ηθικός αυτουργός!»

«Πέτρο, είσαι τρελός!»

«Τρελός για σένα! Αύριο θα πάω να κλέψω και το κύπελλο του Eurobasket 2005 να σ' το φέρω!»

«Πέτρο, είσαι διπλά τρελός! Έλεος».

«Διπλά τρελός για σένα!»

«Δεν έπρεπε να κλέψεις το κύπελλο και να μπεις σε τέτοιο κίνδυνο! Και πάντως, δεν μπορούσες να βρεις μια πιο κατάλληλη στιγμή να μου το δείξεις;» και η Κωνσταντίνα αρχίζει να γελά σιγανά.

«Όχι, έπρεπε να στο δείξω αυτή τη νύχτα κιόλας!» και ο Πέτρος θυμάται τους τρεις φίλους του που μάλλον ακόμα θα τους κρατούσε η αστυνομία και θα τους ανέκρινε.

Η Κωνσταντίνα αρχίζει πολύ σιγανά να λέει το γνωστό σύνθημα:

«Σηκωσέεεε το...»

Πιο σιγανά, δεν πρέπει να είχε ξανακουστεί αυτό το σύνθημα ποτέ, στο κύπελλο μπροστά!

Ο Πέτρος όμως δε σηκώνει το κύπελλο. Αρπάζει και σηκώνει την αγαπημένη του απ' το κρεβάτι και κάνει πως φεύγει προς την μπαλκονόπορτα. Η Κωνσταντίνα χτυπά όμως με τα χέρια και τα πόδια της φωνάζοντας πολύ σιγανά.

«Εντάξει. Ένα αστείο δεν επιτρέπεται;» της λέει ο Πέτρος.

Η Κωνσταντίνα όμως είχε νομίσει για μια στιγμή πραγματικά ότι ο Πέτρος θα την έπαιρνε μαζί του, όπως της είχε πει στο τηλέφωνο το βράδυ.

Τα δυο παιδιά ξαπλώνουν ξανά στο κρεβάτι. Ο Πέτρος, χαϊδεύοντας συνεχώς την Κωνσταντίνα, της εξιστορεί σιγανά πώς πέρασε τόσο καιρό που είχαν να ειδωθούν. Και η Κωνσταντίνα εξιστορεί το δικό της μαρτύριο. Ο πατέρας της, της είχε απαγορέψει κάθε επαφή με τον έξω κόσμο!

Κατά τις έξι, ο Πέτρος πρέπει να φύγει. Δεν μπορεί να το διακινδυνεύσει άλλο. Χαράζει. Φορά τα ρούχα και τα παπούτσια του και βάζει στο σακίδιο το κύπελλο. Φορά το σακίδιο στην πλάτη, φιλά στο μέτωπο και στα χείλη τη φίλη του και βγαίνει προς το μπαλκόνι. Η



Κωνσταντίνα τον παρατηρεί και κοιτάζει μ' ανησυχία το δρόμο. Ευτυχώς, δε φαίνεται κανείς. Ο Πέτρος κατεβαίνει όπως ανέβηκε. Η Κωνσταντίνα ξεμπερδεύει το γάντζο και τον ρίχνει κάτω στον κήπο μαζί με το σχοινί. Ο Πέτρος μαζεύει γρήγορα το σχοινί και το βάζει στην πλαϊνή θήκη του σακιδίου. Ρίχνει ένα βλέμμα στην αγαπημένη του στο μπαλκόνι και στέλνοντάς της ένα φιλί, φεύγει. Σε λίγα λεπτά ο Πέτρος έχει φτάσει με το ποδήλατό του στο αρχηγείο των Μικρών Επαναστατών. Αφήνει εκεί το σακίδιο με το κύπελλο και γυρνά σπίτι του να κοιμηθεί.



Είναι μεσημέρι της ίδιας ημέρας. Στη σκιά ενός δέντρου στους κήπους του αρχηγείου των Μικρών Επαναστατών, δυο παιδιά συζητούν.

«Δηλαδή είσαι σίγουρος, Πέτρο; Θα γίνει χαμός αν το δείξουμε στα οπακ! Θα δεις!»

Ο Μάκης θέλει οπωσδήποτε να δείξουν στα οπακ της ομάδας τους το κύπελλο, ώστε να χαρεί όλη η ομάδα με το κατόρθωμά τους. Το κλεμμένο κύπελλο του Euro 2004, το οποίο είναι από χτες πρώτο θέμα στις ειδήσεις, είναι στα χέρια τους. Ο Μάκης θα ήθελε να το μάθει όλη η ομάδα. Όμως ο Πέτρος έχει άλλη άποψη.



«Όχι, Μάκη. Δε θα το δείξουμε. Δεν είναι ένα σοβαρό κατόρθωμα η κλοπή αυτή. Να πούμε την αλήθεια, ήταν μια τρέλα δικιά μου. Αλλά, τέλος πάντων, την έκανα. Τώρα το κύπελλο θα επιστραφεί».

«Καλά, Πέτρο. Πάντως μου έδωσες ιδέες. Λέω να κλέψω κι εγώ τα μετάλλια και τα κύπελλα που κέρδισε η Έλενα Παπαρίζου στη Eurovision και να τα πάζω για ένα διάστημα στην Κατερίνα και στη Βάγια. Τι λες; Καλή ιδέα;»

Ο Πέτρος σκάει στα γέλια. Σε λίγο λέει:

«Όσο, τώρα για το πώς θα επιστραφεί το κύπελλο του Euro 2004...»

Ο Πέτρος κάνει μια παύση και συνεχίζει:

«Άκουσε εδώ μια ιδέα της Ντίνας. Πρέπει να βοηθήσεις!»



Σε δυο ώρες, ο Μάκης βρίσκεται μεταμφιεσμένος σε ζητιάνο κοντά στο σπίτι του Γιαβεράκη. Γνωρίζει ότι εκείνη την ώρα περίπου, ο

διοικητής έρχεται απ' το αστυνομικό μέγαρο. Ο Μάκης περιμένει κοντά στο παλιό διαλυμένο αυτοκίνητο έχοντας ένα βαρύ σάκο στην πλάτη του. Για να μην τον κουράζει, έχει βάλει το σάκο να ακουμπά κάπως στο διαλυμένο αυτοκίνητο. Διάφοροι περαστικοί περνούν βιαστικά και δε δίνουν σημασία στον περίεργο αυτό ζητιάνο με τα μακριά μαλλιά και τη γενειάδα. Και ο Μάκης συνεχίζει να περιμένει. Κάποια στιγμή, βλέπει το αμάξι του Γιαβεράκη που παρκάρει στο σπίτι του απ' έξω. Πρέπει ν' αρχίσει το παιχνίδι του!

Ο Γιαβεράκης έχει βγει απ' το αμάξι του και πλησιάζει την είσοδο του σπιτιού του. Ξαφνικά ένας μεγάλος κρότος του αποσπά την προσοχή! Γυρίζει προς το μέρος που άκουσε το θόρυβο. Ένας ζητιάνος σαράντα μέτρα πιο πέρα, έχει ρίξει μια μεγάλη πέτρα στο παρμπρίζ ενός αμαξιού και σχεδόν το έχει κάνει κομμάτια. Και φαίνεται ότι κρατάει άλλη μια πέτρα και ετοιμάζεται να την ρίξει κι αυτή. Πλησιάζει προς το μέρος του. Ο ζητιάνος ρίχνει και τη δεύτερη πέτρα στο παρμπρίζ, κάνοντάς το θρύψαλα! Ο Γιαβεράκης αρχίζει να πλησιάζει με γοργά βήματα.

Ο ζητιάνος φαίνεται να τον βλέπει. Του ρίχνει μια φοβισμένη ματιά, φορά στην πλάτη του το σάκο και κάνει να τρέξει να φύγει. Ο Γιαβεράκης τρέχει τώρα κι αυτός να προλάβει το ζητιάνο. Ο ζητιάνος κοιτάζει πίσω του και βλέπει τον αστυνομικό να τον έχει πλησιάσει. Παρατάει το σάκο, και αρχίζει να τρέχει μ' όλη του τη δύναμη. Κι ο Γιαβεράκης τρέχει αλλά ο ζητιάνος-Μάκης τρέχει βολίδα. Πρόσφατα εξάλλου έχει αναδειχθεί ο γρηγορότερος Μικρός Επαναστάτης της Ελλάδας! Ο Γιαβεράκης βλέπει ότι είναι μάταιο να προσπαθήσει να πιάσει αυτόν τον ταχύτατο ζητιάνο και γυρίζει πίσω. Πλησιάζει το σάκο και τον ανοίγει. Και τι να δει;



Σε λίγα λεπτά ο αστυνομικός διοικητής Κρήτης Απόστολος Καλδάκης επικοινωνεί τηλεφωνικά με τον υφιστάμενό του στα Χανιά, Μανόλη Γιαβεράκη. Ο τελευταίος του περιγράφει τη σκηνή:

«...Και έτσι που παλεύαμε με το ζητιάνο, μου δίνει μια γροθιά και κόντεψα να μείνω αναίσθητος. Τα αίματα άρχισαν να τρέχουν απ' τη μύτη μου. Κι αυτός σηκώθηκε κι έτρεχε να φύγει με το σάκο στην πλάτη. Δίνω ένα σάλτο και πετάγομαι, ορμάω καταπάνω του, του πιάνω τα πόδια και τον ρίχνω κάτω. Γυρνάει αυτός, μου δίνει μια κλωτσιά και



κατορθώνει πάλι να σηκωθεί και το βάζει στα πόδια. Όμως για να τρέξει προφανώς πιο γρήγορα, άφησε το σάκο. Ήταν πολύ γρήγορος, κύριε διοικητά. Δεν μπορούσα να τον φτάσω με τίποτα. Πάντως πήρα το σάκο!»

«Μπράβο, Μανόλη! Ο σάκος ήταν και το σημαντικό. Δεν πειράζει που δεν έπιασες τον περίεργο αυτό ζητιάνο. Τι να πούμε τώρα; Μπράβο. Πολύ γενναίος ήσουν! Το κύπελλο βρέθηκε! Πάλι μπράβο σου!»

Ο Γιαβεράκης χαιρόταν πολύ ν' ακούει τα κομπλιμέντα του προϊσταμένου του.

«Ευχαριστώ, κύριε διοικητά. Το χρέος μου έκανα!»

«Μανόλη, το κατόρθωμά σου είναι πολύ σημαντικό! Βρέθηκε το κύπελλο! Ξέρεις τι χαρά πήραν στην Αθήνα στα κεντρικά; Ούτε που μπορείς να φανταστείς! Και το βρήκαμε εμείς εδώ στην Κρήτη. Μετράει αυτό, ξέρεις, στις προαγωγές. Μην παραξενευτείς αν ξαφνικά πάρεις τη θέση μου κι εγώ πάρω τη θέση του αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας!»

Ο Γιαβεράκης ακούει και φουσκώνει σαν παγώνι.

«Σας το εύχομαι, κύριε διοικητά», απαντά αλλά συνεχίζει με τη σκέψη του: "Πιο πολύ, όμως, εύχομαι τη δική μου προαγωγή!"



Όλη την ημέρα ο Γιαβεράκης είναι πολύ χαρούμενος. Οι ειδήσεις στην τηλεόραση, τον έχουν πρώτο θέμα! Δε χορταίνει να τις βλέπει.

"Ο αστυνομικός διοικητής του Νομού Χανίων, που ξαναβρήκε το κλεμμένο κύπελλο..."

Τώρα, τι έγινε και πώς στο καλό βρέθηκε το κύπελλο στην Κρήτη και τι σχέση έχει ο ζητιάνος σ' όλα αυτά, αναρωτιόντουσαν και ανέλυαν οι ειδικοί στις ειδήσεις. Οι υποθέσεις που έκαναν, ήταν οι πιο απίστευτες! Τι τον ένοιαζαν όμως όλα αυτά το Γιαβεράκη; Αυτό που τον ενδιέφερε πρωτίστως, ήταν ότι βρισκόταν πρώτος στις λίστες για τις επικείμενες προαγωγές στο Σώμα της Αστυνομίας! Η θέση του διοικητή Κρήτης ήταν σχεδόν στο τσεπάκι του.

Η Κωνσταντίνα πλησιάζει μετά από πάρα πολύ καιρό τον πατέρα της, του δίνει ένα φιλί στο μάγουλο, καθώς αυτός κοιτάζε τηλεόραση και

αμέσως απομακρύνεται χωρίς να πει τίποτα. Ο Γιαβεράκης νοιώθει μια βαθιά ικανοποίηση στην κίνηση της κόρης του που τόσο τον είχε στενοχωρήσει πριν ενάμιση μήνα.

Το βράδυ, η κυρία Μαρία, η γυναίκα του Γιαβεράκη, πλησιάζει τον άντρα της.

«Μανόλη, η Κωνσταντίνα μας, μου είπε να σου ζητήσω κάτι εκ μέρους της».

«Και γιατί δεν έρχεται η ίδια να μου το ζητήσει;» απαντά απότομα ο Γιαβεράκης.

«Έλα, Μανόλη. Κατάλαβε τη κι εσύ! Σε φοβάται ακόμα λίγο».

«Τι θέλει;»

«Να την αφήσεις, λέει, να πηγαίνει σχολείο και ότι δε θα σε στενοχωρήσει ποτέ πια στη ζωή της. Και ότι σε αγαπάει πολύ και σε θαυμάζει!»

Ο Γιαβεράκης συγκινείται. Σηκώνεται και πάει αμέσως στο δωμάτιο της κόρης του.

«Ντίνα, έλα να σε φιλήσω!»

Η Κωνσταντίνα πλησιάζει και ο πατέρας της, της δίνει ένα ζεστό φιλί στο μέτωπο. Συνεχίζει:

«Από αύριο μπορείς να βγαίνεις απ' το σπίτι, να έχεις το κινητό σου, να πηγαίνεις σχολείο και να βγαίνεις με τις φίλες σου!»

«Σ' ευχαριστώ πολύ, μπαμπά», κάνει ψευτοσυγκινημένη η παμπόνηρη Κωνσταντίνα. Πού να 'ξερε ο καημένος ότι αν έπαιρνε προαγωγή, αυτό θα οφειλόταν στην κόρη του!



15. Ένα τρομερό χτύπημα



ννιά σκιές γλιστρούν αθόρυβα φτάνοντας σ' ένα συρμάτινο φράχτη. Κάποια στιγμή χωρίζουν. Οι τρεις προχωρούν πιο δεξιά σε μια απόσταση διακοσίων μέτρων παράλληλα με το σύρμα, οι άλλοι τρεις προχωρούν αριστερά κατά την ίδια απόσταση, ενώ τρεις παραμένουν στο σημείο χωρισμού.



Ένα σιγανό σφύριγμα δίνει το σύνθημα και εννιά τανάλιες ειδικές αρχίζουν ταυτόχρονα να κόβουν το συρμάτινο φράχτη. Σε λίγα δευτερόλεπτα έχουν σχηματιστεί τρία ανοίγματα απ' όπου χωράνε να περάσουν άνετα οι δράστες. Η αριστερή ομάδα κινείται γοργά προς ένα σπιτάκι, η μεσαία προς ένα μεγαλύτερο οίκημα, ενώ η τρίτη προς κάποια μηχανήματα και γερανούς. Όλοι έχουν ένα σακίδιο στην πλάτη. Τρέχοντας αθόρυβα, φτάνουν σε λίγο ο καθένας στο στόχο του. Σε ελάχιστα δευτερόλεπτα εννέα εκρηκτικοί μηχανισμοί έχουν τοποθετηθεί σε κάποια σημεία. Στο κεντρικό οίκημα αρχίζει να βουίζει μια σειρήνα. Το γνωρίζουν οι δράστες ότι ήταν πιθανό να συμβεί κάτι τέτοιο και δεν πανικοβάλλονται. Με γρήγορες κινήσεις αποτελειώνουν τις τοποθετήσεις των μηχανισμών και αρχίζουν να τρέχουν προς τα σημεία που είχαν εισέλθει. Βγαίνουν απ' το συρμάτινο φράχτη τρία λεπτά ακριβώς μετά την είσοδό τους σ' αυτόν!



Εν τω μεταξύ, δύο λυκόσκυλα που ξύπνησαν με τη σειρήνα κυνηγούν τους δράστες. Όταν τα σκυλιά έχουν πλησιάσει αρκετά την αριστερή ομάδα, οι τρεις δράστες σταματούν. Με γρήγορες κινήσεις απλώνουν ένα δίχτυ μπροστά τους και απλώνονται. Ο μεσαίος δράστης μένει επίτηδες πιο πίσω για δόλωμα στα σκυλιά αλλά πάντα προστατευμένος από το δίχτυ. Όταν τα σκυλιά τον πλησιάζουν επικίνδυνα, αρχίζει να τρέχει. Τα σκυλιά τον κυνηγούν. Όμως σε λίγο βρίσκονται κυκλωμένα από το δίχτυ. Τη στιγμή που είναι έτοιμα να ορμήσουν στο μεσαίο δράστη, οι ακριανοί ρίχνουν επάνω τους το δίχτυ. Τα σκυλιά αρχίζουν να παλεύουν μανιασμένα με το δίχτυ, προσπαθώντας να το ξεσκίσουν αλλά το μόνο που κατορθώνουν είναι

να μπλεχτούν πιο πολύ σ' αυτό και οι δράστες συνεχίζουν τη φυγή τους. Ο ένας έχει βγάλει από το σακίδιο ένα όπλο πλαστικών σφαιρών και σημαδεύει τα σκυλιά για σιγουριά, αλλά φαίνεται ότι δε θα το χρειαστεί. Τα σκυλιά είναι αρκετά μπλεγμένα στο δίχτυ.

Σε λίγο οι τρεις ομάδες έχουν φτάσει σ' ένα προσυμφωνημένο σημείο. Ένας απ' τους εννιά βγάζει απ' την τσέπη του ένα κινητό τηλέφωνο.

«Κάτω το χρήμα! Ζήτω το λουλούδι!» φωνάζει πατώντας ένα νούμερο και το πράσινο κουμπάκι του κινητού.

Ένας εκκωφαντικός θόρυβος ακούγεται! Ακολουθούν κι άλλοι! Η πυροδότηση των εκρηκτικών έγινε μ' ένα είδος ασύρματης εντολής μέσω κινητών!

Οι δράστες πηδούν όλοι σε μηχανές κι εξαφανίζονται. Σε λίγη ώρα όλοι έχουν μπει μέσα από μισάνοιχτα παράθυρα σε κάτι σπίτια. Είναι τα δικά τους σπίτια, αλλά πρέπει να μπουν έτσι για να μην καταλάβουν τίποτα οι γονείς τους. Η ώρα είναι τέσσερις μετά τα μεσάνυχτα!



Ένας ηλικιωμένος κύριος περνά την πόρτα του αστυνομικού τμήματος Χαϊδαρίου. Ο αστυνόμος της υποδοχής τον κοιτάζει ερευνητικά.

«Με συγχωρείτε, αλλά μου είπαν να περάσω από το τμήμα και να καταθέσω», λέει ο ηλικιωμένος. «Σας είχα τηλεφωνήσει τη νύχτα. Είμαι ο κύριος Καρφάκης».

Ο αστυνόμος ειδοποιεί κάποιον συνάδελφό του, ο οποίος παρουσιάζεται αμέσως.

«Ελάτε μαζί μου, κύριε».

Ο ηλικιωμένος κύριος ακολουθεί το δεύτερο αστυνομικό, ο οποίος τον οδηγεί σ' ένα άλλο γραφείο. Η κατάθεση αρχίζει...

«Ασφαλώς και είμαι βέβαιος, κύριε αστυνόμε. Σας ξαναλέω. Είχα αϋπνίες και πήγα προς το παράθυρο και είδα αυτά που σας είπα και τηλεφωνικώς. Ήταν τέσσερις το πρωί».

«Και γιατί δεν ήρθατε αμέσως εδώ, όπως σας είπαμε στο τηλέφωνο;»

«Υποχρεωμένος είμαι; Να σηκώνομαι μέσ' στη νύχτα γέρος

άνθρωπος; Εσείς γιατί δεν ήρθατε αμέσως; Με το να περιμένετε να έρθω πρώτα στο τμήμα και να καταθέσω, ο κλέφτης θα έχει γίνει καπνός. Σοβαρά μιλάτε;»

«Ξέρετε, μας κάνουν αρκετές πλάκες και δεν μπορούμε να πιστεύουμε κάθε τηλεφώνημα. Εν πάση περιπτώσει, θα ξεκινήσει αμέσως ένα περιπολικό προς το συγκεκριμένο σπίτι, που είδατε να μπαίνει ο κλέφτης απ' το παράθυρο. Πάντως, δεν είχαμε μέχρι τώρα κάποια ειδοποίηση για κλοπή. Στην οδό Ανέμου είπατε ότι μένετε;»

«Ακριβώς. Οδός Ανέμου 39. Το σπίτι που μπήκε ο κλέφτης έχει τον αριθμό 42».



Η ώρα είναι δέκα το πρωί. Ένα περιπολικό της αστυνομίας σταματά στην οδό Ανέμου στο σπίτι με τον αριθμό 42. Δύο αστυνομικοί κι ένας ηλικιωμένος κύριος κατεβαίνουν. Ο τελευταίος δείχνει προς ένα παράθυρο.

«Από εδώ μπήκε».

«Καλά. Πηγαίνετε τώρα σπίτι σας. Απέναντι μένετε είπατε;»

«Ακριβώς. Αριθμός 39, στον πρώτο όροφο. Από εκείνο το παράθυρο είδα τη σκηνή». Ο ηλικιωμένος δείχνει προς ένα παράθυρο.



Σε λίγα λεπτά οι αστυνομικοί βρίσκονται μέσα στο σπίτι που έγινε η κλοπή. Η γυναίκα που τους ανοίγει, δεν μπορεί να κρύψει την έκπληξή της. Είναι η κυρία Αρετή, η μητέρα του Γιάννη.

«Τι να σας πω; Δεν το πιστεύω. Είναι σίγουρος ο κύριος που σας το είπε; Δεν παρατήρησα τίποτα».

Οι αστυνομικοί μπαίνουν στο συγκεκριμένο δωμάτιο που είχε τη θέα στο δρόμο. Ρίχνουν μια ματιά ολόγυρα. Είναι ένα απλό παιδικό δωμάτιο και όλα φαίνονται στη θέση τους τακτοποιημένα.

«Εξάλλου, αυτό το παράθυρο που λέτε έχει διπλό σύστημα ασφαλείας. Να, βλέπετε; Τη νύχτα είναι πάντα κλειστό και καλά ασφαλισμένο».

«Ποιανού είναι αυτό το δωμάτιο;»

«Του γιου μου. Λείπει τώρα με φίλους του».

«Μήπως, κυρία μου, λείπει τίποτα απ' το δωμάτιο;»

«Όχι. Δηλαδή, δε νομίζω. Τι να σας πω;» Η κυρία Αρετή ανοίγει

μηχανικά κάποια συρτάρια και τη ντουλάπα. Όλα φαίνονται εντάξει. Το μάτι της πέφτει σ' ένα μαύρο σάκο στο εσωτερικό της ντουλάπας που δεν τον έχει ξαναδεί. Τον τραβά έξω και μηχανικά αρχίζει να τον εξερευνεί. Με αργές κινήσεις η κυρία Αρετή σέρνει μέσα απ' το σάκο κάτι που μοιάζει με μαύρη κάλτσα. Μοιάζει πολύ με αυτές που βάζουν οι διαρρήκτες. Η κυρία Αρετή κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια!

Ο ένας αστυνομικός της παίρνει το σάκο απ' τα χέρια και αρχίζει ο ίδιος να βγάζει τα πράγματα που έχει μέσα. Ένα δίχτυ, μια σφενδόνα, ένα κοφτράκι και... ένα όπλο!

«Κυρία μου, αυτά είναι του γιου σας;»

Η κυρία Αρετή έχει μείνει μ' ανοιχτό το στόμα.

«Δεν μπορώ να καταλάβω... Δηλαδή μπήκε κάποιος κλέφτης στο δωμάτιο του γιου μου και άφησε τα σύνεργά του;»

Όμως το μυαλό του εύστροφου αστυνομικού έχει πάει ήδη μακρύτερα. Είναι πιο πιθανό γι' αυτόν, ο γιος της κυρίας που συνομιλεί να έχει τη φωλιά του λερωμένη.

«Πού είναι ο γιος σας τώρα, κυρία μου;»

«Μα σας είπα. Είναι με φίλους του.»

«Εδώ κοιμήθηκε αυτή τη νύχτα;»

«Ναι. Δεν μπορώ να καταλάβω...»

«Μας δίνετε παρακαλώ το κινητό του γιου σας;»

Η καημένη μητέρα του Γιάννη αρχίζει να λέει μηχανικά τον αριθμό του κινητού του γιού της.

«697733779...» Σαν από μητρικό ένστικτο όμως, το τελευταίο ψηφίο το δίνει λανθασμένο. Κι αυτό γιατί της μπαίνει στο μυαλό μια φοβερή υποψία. Αρχίζει να κλαίει με αναφιλητά.

«Κυρία μου, πόσο χρονών είναι ο γιος σας;»

«Είναι...»,

Η κυρία Αρετή δεν μπορεί να αποτελειώσει τη φράση απ' τη συγκίνηση και το κλάμα.

«Πόσο χρονών είναι;» επιμένει ο αστυνομικός.

«Δεκαεφτά».

Ο αστυνομικός καταλαβαίνει ότι η άμοιρη γυναίκα έχει κάνει κι αυτή στο μεταξύ το δικό του συλλογισμό. Μια αρκετά πιθανή εκδοχή. Ο γιος της τη νύχτα γινόταν παράνομος!



«Στο σχολείο πηγαίνει ο γιος σας;»

«Και βέβαια, πάει. Στο Λύκειο εδώ πιο πέρα. Είναι άριστος μαθητής. Τώρα θα μπει στη Γ' Τάξη. Κύριοι αστυνομικοί, δε νομίζω να σκέφτεστε ότι αυτά τα πράγματα είναι του γιου μου;»

«Κυρία μου, δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτα. Μάλλον κάποιο λάθος έχει γίνει», την καθησυχάζει ο αστυνομικός ελέγχοντας το όπλο καλύτερα.

Είναι ένα περίστροφο που ρίχνει πλαστικές σφαίρες. Το γνωρίζει καλά. Είναι απ' αυτά που κάποιοι αστυνομικοί τα έχουν στις διαδηλώσεις, με αυστηρές οδηγίες να τα χρησιμοποιήσουν μόνο κατόπιν ανωτέρας διαταγής. Λες ο μικρός εδώ να το έχει αρπάξει από αστυνομικό σε διαδήλωση;

Μετά από κάποιες ερωτήσεις ακόμα, οι αστυνομικοί αποχωρούν ευγενικά, παίρνοντας όμως το σάκο μαζί τους.

Η κακόμοιρη μητέρα τρέχει στο τηλέφωνο να πάρει το γιο της. Τα χέρια της τρέμουν και μόνο με την τρίτη προσπάθεια πατά τα σωστά πλήκτρα.

«Έλα, μαμά».

«Γιάννη, έλα παρακαλώ αμέσως σπίτι να σου πω».

«Μαμά, γιατί; Τι συμβαίνει;»

«Γιάννη, αν μ' αγαπάς, έλα αμέσως σπίτι να σου πω», ξαναλέει η μητέρα του Γιάννη με επιτακτικό τόνο στη φωνή κλείνοντας το τηλέφωνο.

Μια σκιά ανησυχίας απλώνεται στα μάτια του Γιάννη.

«Παιδιά, πρέπει να σας αφήσω. Θα γυρίσω όμως».

Εκείνη τη στιγμή βρίσκεται στην αετοφωλιά τους με τους φίλους του και συζητούν τα χτεσινά. Ανεβαίνει στη μηχανή του και κατευθύνεται προς το σπίτι του συλλογισμένος.



Φεύγοντας οι αστυνομικοί απ' το σπίτι της κυρίας Αρετής, ζητούν οδηγίες απ' το κοντινό αστυνομικό τμήμα. Εκθέτουν τηλεφωνικά την κατάσταση στον αρχηγό τους. Οι εντολές δίνονται αμέσως: να μείνει ο ένας να ειδοποιήσει όταν θα έρθει ο Γιάννης σπίτι, ενώ ο άλλος να επιστρέψει στο αστυνομικό τμήμα με το περιπολικό και τον ύποπτο σάκο για εξέταση δακτυλικών αποτυπωμάτων.



Σε δέκα λεπτά ο Γιάννης φτάνει σπίτι του. Πού να φαντάζεται ότι τον παρακολουθούν δυο μάτια αστυνομικού!

«Κύριε διοικητά, αυτή τη στιγμή μπαίνει το ύποπτο άτομο στο σπίτι του. Περιμένω διαταγές».

Ο αστυνομικός στρέφει το κινητό του προς την πόρτα. Η εικόνα του Γιάννη έχει ήδη φτάσει στο κοντινό αστυνομικό τμήμα. Και μάλιστα βιντεοεικόνα, δηλαδή στο τμήμα μπορούσαν να παρακολουθούν αυτά που τραβούσε η αρκετά σύγχρονη βιντεοκάμερα του κινητού. Η αστυνομία ήταν εξοπλισμένη με όλα τα σύγχρονα μέσα.

Δίνονται αμέσως νέες διαταγές! Σε λίγες στιγμές, ο αστυνομικός χτυπά το κουδούνι της κυρίας Αρετής. Η κυρία Αρετή ούτε που έχει προλάβει να μιλήσει με το γιο της. Ανοίγει, και τρομοκρατημένη βλέπει ξανά τον αστυνομικό μπροστά της.

«Μας συγχωρείτε, κυρία μου, αλλά το κινητό που μας δώσατε δεν αντιστοιχεί σε συνδρομητή. Μήπως μας το είπατε λάθος;»

Η μητέρα του Γιάννη δεν μπορεί να κρύψει την αγωνία της.

«Μια στιγμή να δω», απαντά. Τρέχει στο μπλοκ με τα τηλέφωνα. Στα γρήγορα δίνει ένα κινητό κάποιου Γιάννη στην τύχη. Πρέπει να κερδίσει χρόνο. Πρέπει οπωσδήποτε να ξεφορτωθεί τον αστυνομικό και να μιλήσει με το γιο της! Ο αστυνομικός έχει ήδη περάσει μέσα στο διαμέρισμα και κοιτάζει εξερευνητικά και με κάποιες προφυλάξεις. Η μητέρα του Γιάννη δεν του λέει ότι ο γιος της μπήκε μόλις. Κάτι ύποπτο λοιπόν συμβαίνει.

Σε λίγη ώρα ο αστυνομικός φεύγει, ευχαριστώντας. Η καημένη γυναίκα δεν πρόσεξε όμως κάτι! Από το παπούτσι του αστυνομικού είχε αποσπαστεί ένα μικρό ζάρι. Ένα ζάρι ταβλιού βρισκόταν τώρα στο πάτωμα του διαμερίσματος. Και όταν η μαμά του Γιάννη κλείνει την πόρτα στον αστυνομικό και φωνάζει το γιο της, κάποιοι άλλοι κρυφούν μαζί τη συζήτηση. Το ζάρι είναι ένας πανίσχυρος κοριός! Ένας κοριός που μπορεί θεωρητικά ν' αναμεταδώσει στο κτήριο της αστυνομίας κάθε θόρυβο ή ομιλία σε ακτίνα δέκα μέτρων!

Στο μεταξύ η τηλεόραση ανακοίνωνε στα πρωινά θέματα ένα τρομερό γεγονός της προηγούμενης νύχτας:

"Ένα άνευ προηγουμένου χτύπημα, πραγματοποιήθηκε χτες τη νύχτα στη νεοαναγειρόμενη οικοδομή της Εφορίας Αττικής στη Κηφισιά!

Σύμφωνα με την αστυνομία, εννέα εκρηκτικοί μηχανισμοί ισοπέδωσαν τα μισοτελειωμένα κτήρια, αλλά και τα μηχανήματα, τους γερανούς και τα οχήματα των εργολάβων. Η ζημιά υπολογίζεται σε πολλά εκατομμύρια ευρώ. Η οργάνωση που ανέλαβε την ευθύνη είναι οι Μικροί Επαναστάτες!

Στην προκήρυξη που έστειλε από χτες με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο η οργάνωση σε τρεις δημοσιογράφους, προειδοποίησε για κάποιο χτύπημα που θα συνέβαινε τη νύχτα χωρίς ν' αναφέρει τοποθεσία. Σήμερα το πρωί πάλι απεστάλη μήνυμα-προκήρυξη απ' τον ίδιο λογαριασμό ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και άρα είναι βέβαιο ότι πρόκειται για γνήσια μηνύματα. Ως λόγος του χτυπήματος, αναφέρεται απλά: Τιμωρία στο σύστημα!"

Κάποιο κανάλι κάνει αμέσως μια μικρή δημοσκόπηση και τα αποτελέσματα είναι πολύ ενδιαφέροντα:

"Είναι μια απαράδεκτη ενέργεια", δηλώνει το 5% των συμμετεχόντων.

"Καλά έκαναν οι Μικροί Επαναστάτες", δηλώνει το 95%!



Στο χτύπημα του κουδουνιού η κυρία Αρετή είχε κάνει νόημα στο γιο της να πάει γρήγορα στο δωμάτιό του. Ο Γιάννης άκουγε από μέσα τη σκηνή. Όταν ξανάφυγε ο αστυνομικός, ο Γιάννης βγαίνει απ' το δωμάτιό του. Πλησιάζει τη μητέρα του, η οποία τον κοιτάζει κατάματα.

«Μητέρα, εξήγησέ μου τι συμβαίνει», λέει ο Γιάννης φανερά ταραγμένος. «Γιατί σου ζήτησε το κινητό μου ο αστυνομικός;»

«Εσύ θα μου εξηγήσεις πρώτα τι συμβαίνει».

«Τι να εξηγήσω, μητέρα;»

«Ένας σάκος με κάποιο όπλο στη ντουλάπα σου τι γυρεύει;»

Η καρδιά του Γιάννη σφίγγεται. Χωρίς ν' απαντήσει, τρέχει μέσα. Ανοίγει την ντουλάπα του. Ο σάκος λείπει! Γυρίζει τρέχοντας στο σαλόνι.

«Μητέρα, πού είναι ο σάκος; Και γιατί ακουμπάς τα πράγματά μου;



Δε σου έχω πει να μην πειράζεις τίποτα; Πες μου αμέσως πού είν' ο σάκος και τι σχέση έχουν οι αστυνομικοί;»

Στο μεταξύ στο πάτωμα το ζάρι-κοριός κάνει τη βρωμερή κατασκοπευτική δουλειά του. Ακούει και μεταδίδει τα πάντα στο κοντινό αστυνομικό τμήμα. Ο ίδιος ο διοικητής παρακολουθεί με φανερή περιέργεια τη συζήτηση του Γιάννη και της μητέρας του.

Η μητέρα του Γιάννη εξιστορεί ακριβώς στο γιο της τα γεγονότα που εκτυλίχθηκαν.

«Γιάννη, πες μου τι συμβαίνει. Δεν είναι δικός σου ο σάκος έτσι; Ποιανού είναι;»

Ο Γιάννης έχει μείνει σαν αποσβολωμένος να σκέφτεται και η καρδιά του χτυπά γοργά. Η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη. Λες να υποψιάζονταν οι αστυνομικοί τη σχέση αυτού του σάκου με το νυχτερινό χτύπημα; Μάλλον όχι. Τι να έλεγε για δικαιολογία στην αστυνομία; Κι αυτός ο γέρος απέναντι, δεν μπορούσε να καθίσει στ' αυγά του; Τι κάθεται ώρα τέσσερις τη νύχτα και κοιτάζει απ' το παράθυρο; Ο νους του παίρνει στροφές.

«Μητέρα, το όπλο είναι ψεύτικο», λέει, «Δεν το είδε ο αστυνομικός; Απορώ, δηλαδή. Εν πάση περιπτώσει, θα τους εξηγήσω. Το όπλο το είχα αγοράσει στο καρναβάλι».

Ήξερε καλά ότι το όπλο δεν ήταν ψεύτικο. Ήταν ένα όπλο που έριχνε πλαστικές σφαίρες. Του το είχε κάνει δώρο ένας φίλος του, καθώς το είχε αρπάξει σε μια διαδήλωση από αστυνομικό.

«Μητέρα, πάω στο κοντινό αστυνομικό τμήμα να εξηγήσω» λέει και βγαίνει απ' το σπίτι.

Στο κοντινό αστυνομικό τμήμα, ο διοικητής γυρνά στους αξιωματικούς του.

«Μάγκες, το παιδί έχει τη φωλιά του λερωμένη. Λέει ψέματα στη μητέρα του. Ο σάκος είναι δικός του!»

Ενώ υπήρχε και η πιθανότητα για τους αστυνομικούς, κάποιος άλλος να είχε μπει εκείνη τη νύχτα στο δωμάτιο από το παράθυρο και να είχε αφήσει εκεί το σάκο, τώρα αυτό το ενδεχόμενο αποκλειόταν. Ο Γιάννης, όπως τον έλεγαν, κάτι έκρυβε. Πού είχε βρει αυτό το όπλο; Δεν είχε πάει ακόμα ο νους τους στο νυχτερινό χτύπημα. Δεν είχαν ακόμα υποψιαστεί τι λαβράκι είχαν πιάσει στα δίχτυα τους!



Ο διοικητής σηκώνεται απ' το κατασκοπευτικό μηχάνημα.
«Παιδιά, το παιδί έρχεται. Για να δούμε τι θα μας πει;»

Ο διοικητής περιμένει με αγωνία. Το παιδί δεν είχε φανεί ακόμα ενώ έπρεπε λογικά να έχει έρθει ήδη πριν μισή ώρα. Επικοινωνεί με τον αστυνομικό που παρακολουθούσε τις κινήσεις του Γιάννη.

«Κύριε διοικητά, τι να σας πω. Τον είδα να κατευθύνεται προς το αστυνομικό τμήμα, και όταν μου είπατε ότι έρχεται σ' εσάς, τον άφησα και πήγα σπίτι μου. Έτσι κατάλαβα».

«Ναι, ρε βλάκα. Αλλά βεβαιώσου ότι μπαίνει στο τμήμα, και μετά πήγαινε σπίτι σου. Εδώ δε φάνηκε κανείς!»

«Μα, κύριε διοικητά, σταμάτησα να τον παρακολουθώ μόλις δέκα βήματα πριν μπει στο αστυνομικό τμήμα. Ήμουν σίγουρος ότι θα μπει, όπως μου είπατε ότι τον ακούσατε να λέει στη μητέρα του».



Η Θεά Τύχη είχε για λίγο χαμογελάσει στο Γιάννη. Κατευθύνθηκε σκεπτικός προς το αστυνομικό τμήμα που ήταν διακόσια μέτρα παραπέρα. Με σκυμμένο το κεφάλι προσπαθούσε να βρει όλες τις δικαιολογίες που θα αράδιαζε, σε κάθε πιθανή ερώτηση των αστυνομικών. Δεν μπορούσε να κρυφτεί. Έπρεπε ν' αντιμετωπίσει την κατάσταση. Έπρεπε να βρει τις κατάλληλες ψεύτικες δικαιολογίες για το όπλο, καθώς και το γιατί είχε μπει απ' το παράθυρο εκείνη τη νύχτα. Την τελευταία όμως στιγμή, κάτι τον κράτησε. Ένας αδιόρατος φόβος τον έκανε να μη μπει ακόμα στο τμήμα. Ας προετοίμαζε περισσότερες τις δικαιολογίες του. Έπρεπε να προσέξει να μην πέσει σε αντιφάσεις. Θα μελετούσε περισσότερο τι θα πει και πώς θα το πει. Προσπέρασε το αστυνομικό τμήμα αδιάφορος.



"Τον ηλίθιο τον παλιόγερο", σκεφτόταν. "Έτσι μου 'ρχεται να τουβάλω μια βόμβα σπίτι του, να το διαλύσω, να ξεκουμπιστεί απ' την περιοχή!"



Ο Πέτρος υποψιάζεται αμέσως ποιος βρίσκεται πίσω απ' το νυχτερινό χτύπημα. Παίρνει επιτόπου το Γιάννη τηλέφωνο. Ο Γιάννης μόλις έχει προσπεράσει το αστυνομικό τμήμα.

«Γιάννη, τι είναι αυτά; Τι είπαμε; Τρελάθηκα όταν άκουσα το θέμα στις ειδήσεις!»

«Πέτρο, άσε με ήσυχο. Πήγαινε να ασχοληθείς με τα φτηνά μηχανάκια σου και με τα παγωτά σου και...»

«Γιάννη, πρέπει οπωσδήποτε να σου μιλήσω από κοντά...»

«...και με τα κύπελλα!» συνεχίζει ο Γιάννης.

«Κύπελλα; Τι εννοείς;»

«Εννοώ αυτό που ξέρεις καλύτερα από μένα. Μήπως νομίζεις ότι δεν κατάλαβα ότι εσύ είσαι πίσω απ' αυτήν την ιστορία; Όπως δε μου είπες τίποτα για την ενέργεια για το κύπελλο, έτσι κι εγώ δε σου είπα τίποτα για τη δική μου ενέργεια».

«Γιάννη, ήταν προσωπικό το θέμα. Δεν κλέψαμε το κύπελλο σαν Μικροί Επαναστάτες. Το έκλεψα γι' άλλο λόγο. Εσύ τώρα εκθέτεις όλη την ομάδα. Το ξέρεις ότι τα πράγματα γίνονται πολύ επικίνδυνα; Πρέπει να σου μιλήσω από κοντά».

«Πέτρο, δε σε νίκησα στο σκάκι; Ξέχασες την υπόσχεσή σου;»

Ο Πέτρος κουνά απελπισμένος το κεφάλι του. Πόσο έχει μετανιώσει που δεν του είχε πει στην Αθήνα ότι η αστυνομία στα Χανιά γνωρίζει τα πάντα. Αποκλείεται να έκανε ο Γιάννης αυτό που έκανε. Ο Γιάννης συνεχίζει:

«Άσε με, τώρα. Και πήγαινε ν' ασχοληθείς με τα φτηνά μηχανάκια και τα παγωτά. Σοβαρά πράγματα είναι αυτά, Πέτρο; Η ομάδα μας έχει χαλάσει. Έχει χαθεί η γνησιότητά της. Έχουν διαβρωθεί οι αρχές της. Οι μισοί καπνίζουν κι οι άλλοι μισοί κάνουν βόλτες με τα φτηνά μηχανάκια τους. Κι η κατάσταση όλο χειροτερεύει».

«Δεν έχεις δίκιο, Γιάννη. Έχεις υπόψη σου όλες τις δραστηριότητές μας; Έχεις υπόψη σου τι χαμός γίνεται με τα ρούχα; Τώρα σχεδόν όλοι στην ομάδα, φοράμε ρούχα που τα ετοιμάζουμε εμείς. Αλλά και με τα μηχανάκια, είσαι άδικος. Μπορεί να γράφτηκαν πολλά παιδιά στην ομάδα με το δόλωμα της φτηνής μηχανής, αλλά να δεις που μπαίνουν όλοι σιγά σιγά στο πνεύμα μας. Δε γίνονται όλα αμέσως, Γιάννη. Δε βλέπεις τις ιδέες που ξεφυτρώνουν κάθε μέρα στα οπακ; Και όσο για τα παγωτά, δείξαμε νομίζω πρώτα απ' όλα στους εαυτούς μας τη δύναμή μας. Κάτι είναι κι αυτό. Και είναι η αρχή μόνο για πολύ περισσότερα παρόμοια χτυπήματα κατά του χρήματος. Δεν τα βλέπεις όλ' αυτά;»



«Όχι, Πέτρο. Εγώ βλέπω μόνο ότι συμβιβαζόμαστε. Δε βλέπω τη σύγκρουση που θέλω. Τι φοβάσαι, δηλαδή; Τώρα ειδικά που είμαστε τόσο πολλοί, ποιον θα φοβηθούμε;»

«Πρέπει οπωσδήποτε να μιλήσουμε από κοντά, εντάξει;»

«Πέτρο, γεια!» λέει ο Γιάννης και κλείνει το τηλέφωνο, ενώ ο Πέτρος κουνά απελπισμένος το κεφάλι του.



Κάποιος έξυπνος αστυνομικός συνδύασε τα φοβερά γεγονότα της νύχτας με το σάκο και τα πράγματα που βρέθηκαν σε κείνο το σπίτι. Κι όταν έγιναν οι έρευνες, οι υποθέσεις του αστυνομικού επιβεβαιώθηκαν. Το δίχτυ ήταν όμοιο με αυτό που βρέθηκαν τυλιγμένα το σκυλιά. Αλλά και το κοφτράκι ταίριαζε απόλυτα με τα κοψίματα στο σύρμα. Τα στοιχεία ήταν συντριπτικά!

Πριν μπει στο αστυνομικό τμήμα, ο Γιάννης έκανε μια πολύ έξυπνη κίνηση που αποδείχθηκε σωτήρια, κατά κάποιο τρόπο. Φοβούμενος ίσως τα χειρότερα, άφησε το κινητό του κλειστό σ' ένα παρκάκι, κάτω από κάτι φύλλα. Θα το έπαιρνε αργότερα. Δεν ήθελε να το έχει μαζί, μήπως και οι αστυνομικοί ζητούσαν να το δουν. Έχοντας οι αστυνομικοί τα στοιχεία των φίλων του, ίσως τους έφερναν κι αυτούς γι' ανάκριση. Ο πανέξυπνος Γιάννης δυστυχώς επιβεβαιώθηκε στους φόβους του. Όταν μπήκε στο αστυνομικό τμήμα προσπαθώντας να δώσει τις ψεύτικες εξηγήσεις του, η πρώτη δουλειά των αστυνομικών ήταν να του περάσουν χειροπέδες στα χέρια. Στο ψάξιμο που του έκαναν όμως για να βρουν το κινητό τηλέφωνό του, ήταν άτυχοι. Είχαν όμως επιτέλους πιάσει έναν απ' τους Μικρούς Επαναστάτες!



Η είδηση είναι η πρώτη στις ειδήσεις. Η Αναστασία κι ο Μάκης παρακολουθούν σπίτι τους τις ειδήσεις κι η Αναστασία μόνο που δε λιποθυμά όταν ακούει το όνομα του καλού της. Αλλά και η λύπη του Πέτρου είναι απεριγράπτη. Κλαίγοντας, τρέχει να βρει παρηγοριά στην αγκαλιά της Κωνσταντίνας του.

«Εγώ φταίω, Ντίνα! Εγώ. Διότι αν του έλεγα στην Αθήνα, που ήμουν τόσο καιρό, ότι η αστυνομία μας έχει καταλάβει, δε θα έκανε τίποτα».

«Πέτρο, μην κλαις. Θα δεις που όλα θα πάνε καλά. Κι εγώ πριν δυο μήνες ήμουν εντελώς απελπισμένη. Να όμως που όλα πήγαν καλά. Έτσι θα γίνει και τώρα».

«Ο πατέρας σου τι λέει;»

«Τίποτα. Μ' αγαπάει, Πέτρο, και δεν είπε τίποτα απολύτως στα κεντρικά. Ούτε πριν δυο μήνες είπε τίποτα, όπως μου είπε η μαμά και ούτε και τώρα θα πει. Νομίζω μάλιστα ότι χάρηκε όταν έμαθε ότι ο Γιάννης δήλωσε αρχηγός των Μικρών Επαναστατών. Νόμιζε πάντα ότι ήσουν εσύ, που είσαι και πρόεδρος στο Σύλλογο Νέων».

Πράγματι! Ο Γιάννης αποφάσισε να δηλώσει ότι αυτός είναι ο αρχηγός των Μικρών Επαναστατών και ούτε λέξη παραπάνω. Όστε να πάρει πλήρως το βάρος της ευθύνης όλων των χτυπημάτων και έτσι να μην κυνηγήσουν ίσως περισσότερο την ομάδα. Δεν έβγαλε άλλη μιλιά κατά τη διάρκεια των φοβερών ανακρίσεων. Και οι ανακρίσεις ήταν δέκα φορές χειρότερες από εκείνες των τριών παιδιών που είχαν συμμετάσχει στην κλοπή του κυπέλλου! Το περήφανο και ηρωικό παιδί υπέμενε καρτερικά τις ανακρίσεις κρατώντας το στόμα του ερμητικά κλειστό. Με τίποτα δε θα πρόδιδε τους άλλους οχτώ φίλους του, που συμμετείχαν στο χτύπημα. Και επίσης με τίποτα δε θα πρόδιδε άλλους Μικρούς Επαναστάτες. Τελικά αποφασίστηκε να δικαστεί.



Κατά τη διάρκεια των ημερών πριν τη δίκη, γινόντουσαν συζητήσεις στην τηλεόραση για τα κίνητρα της ομάδας των Μικρών Επαναστατών. Και πολλοί ήταν εκείνοι που τάσσονταν καθαρά υπέρ της ομάδας. Δημοσιογράφοι, πολιτικοί, διανοούμενοι και απλοί πολίτες. Οι τηλεμαχίες έδιναν κι έπαιρναν. Συνήθως εκείνοι που υποστήριζαν τους Μικρούς Επαναστάτες ονομάζονταν ιδεαλιστές, ενώ εκείνοι που υποστήριζαν ότι οι πράξεις τους είναι κοινωνικά ανεπίτρεπτες ονομάζονταν ρεαλιστές. Και οι τηλεμαχίες μεταξύ ιδεαλιστών και ρεαλιστών ήταν τόσο ενδιαφέρουσες, ώστε ήταν το αγαπημένο θέαμα πολλών τηλεθεατών.

Σ' ένα τηλεοπτικό κανάλι ο δημοσιογράφος Χαχανικολάου συντονίζει τη συζήτηση μεταξύ του εκπροσώπου των ιδεαλιστών,



περιβαλλοντολόγου κυρίου Πουλάκη και του εκπροσώπου των ρεαλιστών, οικονομολόγου κυρίου Πιθηκάκη. Έχουν μπλέξει σε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση περί των πρακτικών των Μικρών Επαναστατών.

«Κύριε Χαχανικολάου, νομίζω ότι ο κύριος Πουλάκης δεν καταλαβαίνει τι εννοώ. Και εν πάση περιπτώσει είναι φανερά εκτός πραγματικότητας! Οι σύγχρονες οικονομικές εξελίξεις σε όλο τον πλανήτη υπαγορεύουν να τις ακολουθήσουμε. Αλλιώς χαθήκαμε».

«Αν αυτό που συμβαίνει σήμερα, λέγεται εξέλιξη, να τη χαίρεστε! Αυτό που θέλω προσωπικά είναι η ησυχία μου στην πανέμορφη χώρα μου. Να δουλεύω λίγο, να τρώω απ' τα αγαθά που μου προσφέρει απλόχερα, να πίνω απ' το γλυκό κρασί των αμπελιών και να τραγουδώ και να χορεύω με τη παρέα μου!»

«Κύριε Πουλάκη, είστε ένας τεμπέλης μπεκρούλιακας στ' όνειρό του. Είστε σοβαρός; Υποστηρίζετε τους καταστροφομανείς Μικρούς Επαναστάτες;»

«Καταστροφομανείς είστε όλοι εσείς οι ανόητοι οικονομολόγοι και οι σύγχρονες πρακτικές σας! Οι Μικροί Επαναστάτες απλά πατάνε ένα γερό φρένο σ' όλες τις ανοησίες που μου αραδιάζεις τόση ώρα! Δε βλέπετε πως η ανθρωπότητα προχωρά με όλο και μεγαλύτερη ταχύτητα προς την καταστροφή; Ή μια παγκόσμια δικτατορία μας σώζει ή οι πρακτικές των Μικρών Επαναστατών! Προτιμώ το δεύτερο».

«Δηλαδή, κύριε Πουλάκη, να γυρίσουμε πίσω στην εποχή του λίθου; Ο κόσμος πάει μπροστά. Η οικονομία είναι ο μοχλός γι' αυτό».

«Υπάρχουν καλύτεροι μοχλοί! Γιατί να είναι το χρήμα ο μοχλός και όχι ο ιδεαλισμός των Μικρών Επαναστατών; Γνωρίζετε ότι το χρήμα έχει λερώσει ανεπανόρθωτα την πιο όμορφη χώρα του πλανήτη; Δε μου χρειάζεται προσωπικά τίποτ' άλλο εκτός απ' τον ήλιο μας και λίγη μουσική να το γλεντάω με τους φίλους μου».

«Κύριε Πουλάκη, πάτε καλά; Να πάτε να ζήσετε σε μια φυλή στη ζούγκλα της Αφρικής!» απαντά ο κύριος Πιθηκάκης. «Έτσι που τα λέτε, δε χρειάζεται λοιπόν καθόλου το χρήμα. Δε χρειάζεται να κινηθεί λίγο η οικονομία. Δε χρειάζεται η πρόοδος. Δε χρειάζονται δρόμοι, ούτε εργοστάσια και πρέπει να πάμε όλοι στη ζούγκλα με τον Ταρζάν! Πάτε καλά;»



«Και βέβαια δε χρειάζονται δρόμοι, αν είναι να μεταφέρουν τις ανόητες ιδέες που εσείς ονομάζετε εξέλιξη. Και ούτε εργοστάσια χρειάζονται που έχουν καταντήσει να εξυπηρετούν μόνο την απληστία κάποιων. Η μόλυνση του αέρα που προκαλείται απ' τα εργοστάσια και τις μεταφορές είναι οι κυριότερες αιτίες της τρύπας του όζονα».

«Τρύπα του όζοντος το λέμε, κύριε Πουλάκη. Απορώ πώς είστε και περιβαλλοντολόγος αφού δεν ξέρετε πώς γράφεται αυτή η λέξη!»

«Εσείς το μόνο που ξέρετε για την τρύπα του όζοντος, είναι να τη γράφετε και τίποτ' άλλο. Αλλά μάλλον τη γράφετε στα παλιά σας τα παπούτσια!»

«Χα, χα», σκάει στα γέλια ο παρουσιαστής Χαχανικολάου.

«Χωρίς δρόμους, πώς θα μεταφερθούν γρήγορα και με ασφάλεια τα κάθε λογής προϊόντα, κύριε Πουλάκη;» ρωτά ο Πιθηκάκης. «Μου λέτε;»

«Εγώ καταναλώνω μόνο ντόπια προϊόντα, κύριε Πιθηκάκη, τα οποία είναι συνήθως και τα καλύτερα. Γιατί να μην ενισχύονται προσπάθειες όπου κατά το δυνατόν κάθε περιοχή θα παράγει και θα καταναλώνει αυτά που έχει ανάγκη; Αυτομάτως θα περιοριζόταν το κερδοσκοπικό εμπόριο και οι ζημιογόνες για το περιβάλλον μεταφορές προϊόντων. Και στο κάτω κάτω, άχρηστων και ανόητων κατά το πλείστον προϊόντων. Εξάλλου ας περιορίσουμε τα "θέλω", κύριε Πιθηκάκη, όπως ήδη, δηλαδή, κάνουν οι Μικροί Επαναστάτες με την αντικαταναλωτική τους συμπεριφορά, αν έχω καταλάβει σωστά τις αρχές τους».

«Κύριε Πουλάκη, δεν έχετε καταλάβει φαίνεται ότι οι Μικροί Επαναστάτες είναι ένας πολύ μεγάλος κίνδυνος για τη σταθερότητα της οικονομίας και για την ανταγωνιστικότητα της χώρας! Ο κόσμος πάει μπροστά. Είναι ουτοπία να τους υποστηρίξετε. Το ξέρετε ότι αυτοί οι τρελοί ισχυρίζονται ότι πρέπει να εξαφανιστούν κάθε είδους κεραίες!»

«Δε λένε να εξαφανιστούν. Απλά λένε να έχει προτεραιότητα το περιβάλλον και η ανθρώπινη υγεία και ποιότητα ζωής και μετά οι κεραίες! Και όσο για το τι σημαίνει "Ο κόσμος πάει μπροστά", κρατήστε τη γνώμη σας για σας. Δεν μ' ενδιαφέρει! Είστε ένας αδίστακτος, εξυπνοπερήφανος τεχνοκράτης που απ' την εγωιστική τύφλα του δε βλέπει ούτε μπροστά απ' τη μύτη του! Το πίσω το λέτε μπροστά;»

«Καλά σας λέω ότι είστε για τη ζούγκλα, κύριε Πουλάκη!»



«Κι εσείς είστε για την τσιμεντόζουγκλα, κύριε Πιθηκάκη!»

«Κύριε Πουλάκη, νομίζω ότι είστε λίγο τσίου τσίου! Όταν θα πάτε στη ζούγκλα χαιρετήστε μου τον Ταρζάν».

«Κι εσείς να κάτσετε δω να πιθηκίζετε όλες τις ανοησίες του συστήματος, κύριε Πιθηκάκη! Ελπίζω, βέβαια, να σας σταματήσουν οι Μικροί Επαναστάτες!»

Η αλήθεια είναι ότι ο κύριος Πουλάκης δεν εξέφραζε απόλυτα τις ιδέες των Μικρών Επαναστατών, όσο συμπαθής κι αν ακουγόταν. Αυτοί προσπαθούσαν να βρουν τη Χρυσή Τομή μεταξύ των δύο αντιδιαμετρικά αντίθετων και ακραίων απόψεων των δύο κυρίων. Να χτίσουν το μέλλον τους, παίρνοντας μόνο τα καλά των δύο θέσεων. Ποια είναι όμως αυτά τα καλά; Κανείς δεν το ξέρει αυτό με απόλυτη βεβαιότητα! Ο καθένας δοκιμάζει. Κι οι Μικροί Επαναστάτες δοκίμαζαν το δικό τους πολύ ενδιαφέρον παιχνίδι! Ένα παιχνίδι, στο οποίο προς το παρόν φαινόταν στριμωγμένοι στη γωνία, καθώς η υπόθεση του Γιάννη στενοχωρούσε αφάνταστα όλους.



Έφτασαν οι μέρες της δίκης. Δυο μέρες περνούσαν μάρτυρες και κατέθεταν για τα διάφορα χτυπήματα των Μικρών Επαναστατών. Έξω απ' το δικαστήριο, πλήθος κόσμου, κυρίως παιδιά, φώναζε συνθήματα υπέρ του Γιάννη. Όλοι οι Μικροί Επαναστάτες αποφάσισαν να απέχουν μαζικά εκείνες τις μέρες απ' τα σχολεία, καθώς και να συμπαραστέκονται ως διαδηλωτές έξω απ' το δικαστήριο. Και πράγματι! Οι αίθουσες των μεγάλων τάξεων σε όλα τα σχολεία της χώρας ήταν άδειες εκείνες τις μέρες. Και μάλιστα, οι Μικροί Επαναστάτες αποφάσισαν, σε περίπτωση καταδίκης του Γιάννη, να μην ξαναπατήσουν το πόδι τους στα σχολεία!

Όπως και τη χτεσινή μέρα, τα παράθυρα του δικαστηρίου είναι μισάνοιχτα. Ο δικαστής ζητά απ' το Γιάννη να πλησιάσει το εδώλιο για την απολογία του. Ο Γιάννης σηκώνεται απ' το κάθισμα, όπου είναι μαζί με το δικηγόρο υπεράσπισης. Τον χωρίζουν απ' τα παράθυρα έξι μεγάλα βήματα. Τα χέρια του είναι δεμένα με χειροπέδες πίσω απ' την πλάτη του. Παίρνει μια βαθιά ανάσα. Κάνει πρώτα με τη σκέψη του αυτό

που θα έκανε σε λίγο στ' αλήθεια. Φέρνει ακριβώς στο μυαλό του τις κινήσεις του, τα βήματά του, το τρέξιμο προς τα παράθυρα. Και ξαφνικά τα εκτελεί όλα αυτά!

Ένα γρήγορο τρέξιμο, πέντε μεγάλα βήματα, ένα άλμα στο παράθυρο και η βουτιά στο κενό!

Το μεγάλο πανό με το σύνθημα ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟ ΓΙΑΝΝΗ είναι πανέτοιμο να κάνει καλά τη δουλειά του. Τα παιδιά που το κρατούν, έχουν καρφωμένα τα μάτια τους σε κάποια παράθυρα του δευτέρου ορόφου του δικαστικού μεγάρου και βρίσκονται σε απόλυτη ετοιμότητα! Πρέπει να δράσουν ακαριαία την κατάλληλη στιγμή. Λάθη δε συγχωρούνται. Η προσοχή τους είναι απόλυτη!

Και πράγματι! Την κατάλληλη στιγμή, με κατάλληλους χειρισμούς των οχτώ παιδιών που κρατούν το πανό, αυτό μετατρέπεται σ' ένα σεντόνι σαν αυτό που χρησιμοποιούν οι πυροσβέστες. Ο Γιάννης, που μόλις έχει πεταχτεί έξω απ' το παράθυρο, προσγειώνεται με αρκετή φόρα στο πανό, αλλά δεν παθαίνει, βέβαια, το παραμικρό, έτσι που είναι τεντωμένο το πανό απ' τους φίλους του!

Αμέσως ανοίγεται ένας διάδρομος απ' τους διαδηλωτές, ώστε να τρέξει ο Γιάννης προς τον πίσω δρόμο. Ο Γιάννης τρέχει σαν σίφουνας, παρά τις χειροπέδες που κρατούν ακόμα δεμένα τα χέρια του πίσω απ' τη πλάτη του!

Οι αστυνομικοί που φρουρούν το κτήριο του δικαστηρίου βλέπουν κάτι να προσγειώνεται στους διαδηλωτές, αλλά αργούν πολύ να καταλάβουν τι έχει γίνει. Όταν ειδοποιούνται να κυνηγήσουν το δραπέτη, αυτός έχει γίνει καπνός!

Ο Γιάννης τρέχει μ' όλη του τη δύναμη προς ένα πίσω δρόμο. Μια μηχανή αναμμένη κι ένας φίλος του που θα την οδηγεί, τον περιμένουν! Μ' ένα σάλτο, ο Γιάννης βρίσκεται πίσω απ' τον οδηγό, ενώ η μηχανή ξεκινά με ιλιγγιώδη ταχύτητα κάνοντας εκκωφαντικό θόρυβο. Ο Γιάννης έχει κολλήσει από πίσω γερά στον οδηγό της μηχανής και κινδυνεύει να φύγει προς τα πίσω έτσι που τα χέρια του είναι δεμένα πίσω με χειροπέδες! Όμως έχει δαγκώσει δυνατά το μπλουζάκι του οδηγού της μηχανής με τα δόντια του και συγκρατείται!

Καθώς η μηχανή ξεμακραίνει, μειώνει την ταχύτητά της ώστε να μη



δίνει στόχο. Σε κάποιο σημείο ο Γιάννης κατεβαίνει. Ο οδηγός του λέει κάτι και εξαφανίζεται.

«Θέμη, σ' ευχαριστώ πολύ!» φωνάζει ο Γιάννης στη μηχανή που απομακρύνεται.

Με ήρεμα βήματα μπαίνει σε μια πολυκατοικία. Ανεβαίνει στον πρώτο όροφο. Μια πόρτα ανοίγει και κάποιος του κάνει νόημα να περάσει στο διαμέρισμα. Η πόρτα κλείνει πίσω του.

«Καλώς ήρθες, Γιάννη, ξανά στην παρέα μας!»

Είναι οι φίλοι του Νίκος και Κώστας. Το διαμέρισμα είναι κάποιας φίλης τους, Μικρής Επαναστάτριας, της οποίας οι γονείς λείπουν ταξίδι.

«Εδώ, είσαι ασφαλής».

«Παιδιά, είστε καταπληκτικοί».

«Μα εμείς δεν κάναμε και τίποτα. Απλώς σε περιμέναμε».

Σε λίγα λεπτά, οι χειροπέδες έχουν φύγει απ' τα χέρια του Γιάννη.

Ο Γιάννης δεν μπορεί να κρατηθεί. Αγκαλιάζει του φίλους του σφιχτά και τον παίρνουν τα κλάματα.

Ναι! Η ελευθερία είναι από τα πολυτιμότερα αγαθά. Τώρα που την στερήθηκε για λίγες μέρες κατάλαβε την αξία της. Ίσως, μόνο η ελευθερία της ψυχής από κακές επιθυμίες να είναι πολυτιμότερη.

«Δεν ελπίζω τίποτα, δε φοβάμαι τίποτα! Είμαι λεύτερος!» φωνάζει ο Γιάννης την περίφημη φράση του Καζαντζάκη, αλλά το βλέμμα του σκοτεινιάζει ελαφρά.

Συνεχίζει:

«Εε να, δηλαδή... ένα μόνο πραγματάκι θα ήθελα. Κακό είναι;» και συνεχίζει:

«Η Αναστασία μου, παιδιά, πού είναι τώρα; Ελπίζω να τη δω πολύ σύντομα, έτσι;»



Στο μεταξύ, όλη η αστυνομία έχει κινητοποιηθεί. Είναι, βέβαια, αδύνατον να συλληφθούν δυο χιλιάδες νεαροί διαδηλωτές, για συνεργασία στη δραπέτευση του Γιάννη. Εξάλλου οι οκτώ που κρατούσαν το πανό έχουν γίνει κι αυτοί καπνός στο μεταξύ.

Στην αίθουσα του δικαστηρίου, η καημένη κυρία Αρετή, η μητέρα του Γιάννη κόντεψε να πάθει συγκοπή. Λιποθύμησε όταν είδε τη σκηνή και αμέσως έτρεξαν γιατροί να την συνεφέρουν.



Ο πρόεδρος του δικαστηρίου αναγκάστηκε για πρώτη φορά στη ζωή του να διακόψει τόσο περίεργα μια συνεδρίαση:

«Η δίκη του κατηγορούμενου Γιάννη Καλλέργη, αναγκαστικά αναβάλλεται επ' αόριστον λόγω δραπέτευσής του απ' το παράθυρο!»

Οι δημοσιογράφοι έτρεξαν να γράψουν και να πουν τα νέα στις εφημερίδες και στα κανάλια.

«Τέτοια είδηση δε βγαίνει κάθε μέρα», λένε γελώντας μεταξύ τους με το πάθημα της αστυνομίας στο δικαστήριο και την απίστευτη δραπέτευση!

Ο δικηγόρος υπεράσπισης ήταν το κλειδί της υπόθεσης. Άθελά του, μετέφερε κάποιο μήνυμα προς το Γιάννη την προηγούμενη μέρα στη φυλακή. Κάποιο πακέτο τσιγάρα που του έδωσαν να δώσει στο Γιάννη, περιείχε τις πολύτιμες πληροφορίες που επέτρεψαν τη δραπέτευση. Ο Γιάννης δεν κάπνιζε. Για να του στέλνουν οι φίλοι του τσιγάρα, κάτι σήμαινε!



Τελικά, χρειάστηκε μέχρι και να ξετυλίξει τα τσιγάρα και να βγάλει τον καπνό τους για να εντοπίσει τα κρυφά μηνύματα! Πάντως τα βρήκε. Κάποιος Μικρός Επαναστάτης, θεατής στην αίθουσα του δικαστηρίου, είχε εντοπίσει την προηγούμενη μέρα αυτήν την μικρή τρύπα ασφαλείας, αυτήν την εξαιρετικά ριψοκίνδυνη δυνατότητα διαφυγής απ' το παράθυρο. Οι Μικροί Επαναστάτες αποφάσισαν να δώσουν στο Γιάννη αυτήν την ευκαιρία και προετοιμάστηκαν κατάλληλα. Αυτό ακριβώς του περιέγραφαν στα χαρτάκια των τσιγάρων και ήταν πλέον στο χέρι του να δοκιμάσει τη βουτιά απ' το συγκεκριμένο παράθυρο. Οι φίλοι του, του υπόσχονταν ότι θα ήταν πανέτοιμοι!

Δεν υπήρχε περίπτωση, ο τολμηρός και άφοβος Γιάννης να άφηνε μια τέτοια ευκαιρία να πάει χαμένη!